

II

(Nelegislatīvi akti)

LĒMUMI

KOMISIJAS LĒMUMS

(2011. gada 29. jūnijs)

par valsts atbalstu Nr. SA.14554 (C 7/04), ko Vācija sniegusi uzņēmumam *Gesellschaft für Weinabsatz* (Vīna noieta veicināšanas sabiedrībai)

(izzinots ar dokumenta numuru C(2011) 4426)

(Autentisks ir tikai teksts vācu valodā)

(2012/268/ES)

EIROPAS KOMISIJA,

uzsākt procedūru saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta 2. punktu attiecībā uz atbalstu.

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 108. panta 2. punkta pirmo daļu ⁽¹⁾,(4) Komisijas lēmums uzsākt procedūru tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ⁽²⁾. Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savas piezīmes par atbalstu.uzaicinājusi ieinteresētās personas iesniegt piezīmes saskaņā ar iepriekš minēto pantu ⁽²⁾,(5) Komisija nesaņēma piezīmes no ieinteresētajām personām ⁽⁴⁾.

tā kā:

I. PROCEDŪRA

(1) Saņēmusi sūdzību 2001. gada 10. maijā, Komisija 2001. gada 9. novembrī nosūtīja Vācijas Federatīvajai Republikai anketu. Par pasākumu Komisijai tika paziņots ar 2002. gada 8. martā saņemto 2002. gada 5. marta atbildi uz Komisijas anketu. Tā kā pasākums tajā laikā jau bija īstenots, tas tika uzskaitīts pie atbalsta shēmām, par kurām Komisijai nav paziņots (atbalsts Nr. NN 159/02).

(6) Vācija iesniedza Komisijai piezīmes 2004. gada 18. marta vēstulē, kas reģistrēta kā saņemta 2004. gada 23. martā. Papildu piezīmes tika iesniegtas 2006. gada 10. janvāra vēstulē, kas reģistrēta 2006. gada 10. janvārī, un 2007. gada 13. jūlija vēstulē, kas reģistrēta 2007. gada 16. jūlijā.

(2) Vācija nosūtīja papildinformāciju 2002. gada 20. novembra vēstulē, kas saņemta 2002. gada 25. novembrī, 2003. gada 28. aprīļa vēstulē, kas saņemta 2003. gada 2. maijā, 2003. gada 27. maija vēstulē, kas saņemta 2003. gada 28. maijā, un 2003. gada 2. oktobra faksa ziņojumā.

(7) Komisija 2008. gada 21. oktobra vēstulē SG-Greffe (2008) D/206430 paziņoja Vācijai par lēmumu paplašināt procedūru, kas attiecībā uz atbalstu uzsākta saskaņā ar LESD 108. panta 2. punktu.

(3) Komisija 2004. gada 19. februāra vēstulē SG-Greffe (2004) D/200645 paziņoja Vācijai par savu lēmumu

(8) Komisijas lēmums paplašināt procedūru tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ⁽³⁾. Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt savas piezīmes par atbalstu.

(9) Komisija nesaņēma piezīmes no ieinteresētajām personām.

⁽¹⁾ No 2009. gada 1. decembra EK līguma 87. un 88. pants ir kļuvis attiecīgi par Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 107. un 108. pantu. Abi noteikumu kopumi pēc būtības ir identiski. Šajā lēmumā atsaucies uz LESD 107. un 108. pantu vajadzības gadījumā ir jāuzskata attiecīgi par atsaucēm uz EK līguma 87. un 88. pantu.

⁽²⁾ OV C 69, 19.3.2004., 11. lpp. un OV C 329, 24.12.2008., 18. lpp.

⁽³⁾ OV C 69, 19.3.2004., 11. lpp.

⁽⁴⁾ Sūdzības iesniedzējs nosūtīja Komisijai atgādinājuma vēstules, bet neiesniedza oficiālas papildu piezīmes.

⁽⁵⁾ OV C 329, 24.12.2008., 18. lpp.

- (10) Vācija (pēc 2008. gada 17. novembra lūguma piešķirt termiņa pagarinājumu, ko Komisija pieņēma 2008. gada 21. novembrī) sniedza Komisijai piezīmes 2008. gada 23. decembra vēstulē, kas reģistrēta 2009. gada 5. janvārī.

II. ATBALSTA APRAKSTS

II.1. Pasākuma nosaukums

- (11) *Kredit an die Gesellschaft für Weinabsatz mit nachfolgendem Forderungsverzicht* [Aizdevums uzņēmumam *Gesellschaft für Weinabsatz* (vīna noieta veicināšanas sabiedrība) un tam sekojošā atteikšanās no prasījumiem]

II.2. Juridiskais pamats

- (12) Pasākums tika īstenots, pamatojoties uz līgumā noformētu vienošanos starp *Wiederaufbaukasse der rheinland-pfälzischen Weinbaugebiete* (Reinzemes-Pfalcas vīnkopības apgabalu rekonstrukcijas fonds, WAK) un *Gesellschaft für Weinabsatz Pfalz GmbH* (Pfalcas vīna noieta veicināšanas uzņēmums, GfW).

II.3. Mērķis

- (13) Pasākuma mērķis bija piešķirt GfW aizdevumu vīnogu misas iegādei no vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem. Saskaņā ar vienošanos ķīla bija nodrošināti aktīvi. Uz šiem aktīviem dažādā pakāpē attiecās vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju (*Weinbaubetriebe und Kommissionäre*) īpašumtiesību vienkārša, paplašināta vai pagarināta saglabāšana (*Eigentumsvorbehalt*). Atteikšanās no prasījumiem tika īstenota, kad GfW nonāca finansiālās grūtībās tirgus cenu krituma dēļ.

II.4. Publisko tiesību juridiska persona

- (14) WAK ir Maincā reģistrēta Reinzemes-Pfalcas federālās zemes publisko tiesību juridiska persona. Tā darbojas vīnkopības nozarē līdzīgi kā banka. WAK parasti piešķir aizdevumus zemes pārdalīšanai (*Flurbereinigung*). WAK darbību finansē iemaksas, nodevas, aizdevumi un dotācijas (*Weinbergsaufbaugesetz* [Vīna audzēšanas uzņēmumu atbilstības veicināšanas likums] 8. panta 1. punkts).

II.5. Atbalsta saņēmēji

- (15) Pasākuma atbalsta saņēmējs bija GfW, kam WAK piešķīra aizdevumu ar noteikumiem, kas neatbilda tirgus nosacījumiem.

- (16) GfW bija *Bauern- und Winzerverband Rheinland-Pfalz Süd* (dienvīdu Reinzemes-Pfalcas zemnieku un vīnkopības uzņēmumu apvienība) pilnībā piederošs meitasuzņēmums. Tas tika nodibināts 1984. gadā nolūkā veicināt vīna noieta un nodarbojas ar dzirkstošā vīna, vīnogu sulas, vīnogu želejas, vīnogu degvīna un brendija ražošanu un tirdzniecību. GfW arī sniedza vīnkopības

uzņēmumiem pakalpojumus saistībā ar destilācijas pasākumiem (*Destillationsmaßnahmen*). Pie šiem destilācijas pasākumiem pieder pasākumi, uz kuriem attiecas tirgus kopīgā organizācija⁽⁶⁾ un valsts finansētā destilācija, ko parasti veic, pamatojoties uz Padomes lēmumiem⁽⁷⁾. Šajā sakarā GfW sniedza konsultācijas mazajiem vīna ražotājiem un organizēja vīna transportēšanu uz spirta rūpnīcām.

- (17) Citi iespējamie saņēmēji ir vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji, no kuriem aizdevuma saņemšanas rezultātā GfW bija iespēja iegādāties misu un kuri neatteicās no saviem prasījumiem pret GfW pēc tam, kad, GfW nonākot finansiālās grūtībās, WAK pieņēma lēmumu tā rīkoties.

II.6. Atbalsta priekšvēsture

- (18) GfW 1999. gadā par WAK piešķirto aizdevumu EUR 15 302 696,25 apmērā un saviem līdzekļiem iegādājās 44 miljonus litru misas. 60 % misas blīvuma rādītājs bija vismaz 60 grādi pēc Eksles skalas un vidējais rādītājs bija 81 grāds pēc Eksles skalas. 40 % misas bija parasta galda vīna misa, kuras blīvuma rādītājs bija vismaz 44 grādi pēc Eksles skalas un kas tika iegādāta, lai izmantotu profilakses nolūkā veiktas destilācijas labvēlīgos nosacījumus. Visas iegādātās misas vidējā cena bija EUR 0,38 litrā. Gatavu vīnu neiegādājās. Pirkums tika veikts, pamatojoties uz vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju īpašumtiesību vienkāršu, paplašinātu vai pagarinātu saglabāšanu (*einfache, erweiterte, verlängerte Eigentumsverbehalte*). Vienlaikus tika panākta vienošanās šos nodrošinātos aktīvus izmantot kā ķīlu fondam WAK.

- (19) Saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju GfW plānoja attiecībā uz 40 % misas izmantot Regulas (EK) Nr. 822/87 sniegtās destilācijas iespējas un pārstrādāt 60 % misas jēlvīnā, kas būtu paredzēts dzirkstošā vīna ražošanai, un to pārdot dzirkstošā vīna ražotājiem. GfW arī plānoja 20 % jēlvīna glabāt krājumos no deviņiem mēnešiem līdz vienam gadam, lai izmantotu ES subsīdijas par vīna uzglabāšanu saskaņā ar Regulu (EEK) Nr. 822/87, un pēc tam to pārdot dzirkstošā vīna ražošanai paredzētā jēlvīna tirgū.

- (20) Vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji 1999. gada 11. novembrī saņēma avansu, kas bija 80 % no pirkuma cenas. Avansa maksājuma cena par litru bija vidēji EUR 0,31.

⁽⁶⁾ Padomes 1987. gada 16. marta Regula (EEK) Nr. 822/87 par vīna tirgus kopējo organizāciju (OV L 84, 27.3.1987., 1. lpp.), ar grozījumiem līdz 2000. gada 1. augustam, un Padomes 1999. gada 17. maija Regula (EK) Nr. 1493/1999 par vīna tirgus kopīgo organizāciju (OV L 179, 14.7.1999., 1. lpp.).

⁽⁷⁾ Sk., piemēram, Padomes 2000. gada 19. decembra Lēmumu 2000/808/EK par valsts ārkārtas atbalstu, ko Vācijas Federatīvās Republikas iestādes piešķir dažu vīna nozares produktu destilācijai (OV L 328, 23.12.2000., 49. lpp.).

- (21) GfW 1999. gadā nosūtīja 40 % krājumu uz destilāciju profilakses nolūkā. Ņemot vērā jēlvīna cenu kritumu tirgū 1999. gada beigās, GfW nolēma togad nepārdot jēlvīnu, bet gaidīt, kad tirgus 2000. gadā atgūsies.
- (22) Baltvīna tirgus 2000. gadā salīdzinoši lielo ražu un dzirkstošā vīna pārdošanas apjoma samazināšanās dēļ piedzivoja vēl lielāku kritumu (vidējās cenas dažos gadījumos kritās pat par EUR 0,20). Lielākā daļa uzglabātā neiepildītā vīna bija jānosūta uz vēl vienu destilāciju.
- (23) Vīna tirgus kopīgās organizācijas grozījumu rezultātā, kas tika pieņemti 1999. gadā un stājās spēkā 2000. gada 1. augustā, destilāciju profilakses nolūkā saskaņā ar Regulu (EEK) Nr. 822/87 aizstāja ar destilāciju dzeramā alkohola tirgus apgādāšanai saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1493/1999. Nosacījumi bija ievērojami nelabvēlīgāki, un par šo pasākumu varēja saņemt tikai apmēram pusi tās cenas, kas iepriekš tika maksāta par destilāciju profilakses nolūkā (EUR 0,50–EUR 0,55 litrā).
- (24) Pēc cenu krituma 2000. gadā kļuva skaidrs, ka GfW negūs plānoto peļņu ne vīna tirgū, ne par destilāciju, lai apgādātu dzeramā alkohola tirgu. Rezultātā bija ievērojami jāsamazina GfW krājumu uzskaites vērtība, un GfW saistības pārsniedza uzņēmuma aktīvus.
- (25) Ņemot vērā iepriekš aprakstītās komerciālās problēmas, tika sagatavots starpposma uzskaites pārskats par kārtējo gadu līdz 2000. gada 31. oktobrim, ko pārbaudīja revīdents. 2000. gada 31. oktobrī GfW saistības (EUR 15 670 155) pārsniedza tā apgrozāmos līdzekļus (EUR 9 886 856) par EUR 5 783 299; GfW saistības ir uzskaitītas tabulā turpmāk tekstā. Saskaņā ar uzņēmuma *Wirtschaftsprüfungsgesellschaft Falk & Co. GmbH* sagatavoto ziņojumu, tā kā GfW saistības pārsniedz tā aktīvus (*Überschuldung*), pret uzņēmumu ļoti drīz tiks sākts maksātnespējas process, ja nekas netiks darīts, lai no tā izvairītos.

- (26) 1. tabula

(EUR)	
Saistības pret	Summa
WAK	10 150 959
Finanšu iestādēm	726 892
Piegādātājiem	218 460
Vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem	4 355 581
Citiem	218 263
Kopā	15 670 155

- (27) Saskaņā ar Vācijas Maksātnespējas likuma (*Insolvenzordnung*) 19. pantu, ja uzņēmuma saistības pārsniedz tā

aktīvus, pret to jāierosina maksātnespējas process. Šā iemesla dēļ GfW valdei bija pienākums saskaņā ar Likuma par sabiedrībām ar ierobežotu atbildību (*GmbHG*) 64. pantu un Maksātnespējas likuma (*InsO*) 19. pantu trīs nedēļu laikā pēc brīža, kad uzņēmuma saistības pārsniedza tā aktīvus (*Überschuldung*), iesniegt maksātnespējas procesa sākšanas pieteikumu.

- (28) Tā kā uzņēmumam draudēja maksātnespēja, GfW lūdza daļai kreditoru (WAK, vīnkopības uzņēmumiem un apmēram 130 vīna tirgotājiem, kas bija iesaistīti 18. apsvērumā aprakstītajā pirkuma darījumā) atteikties no daļas nesamaksāto prasījumu, lai uzņēmums varētu turpināt uzņēmējdarbību. Bija paredzēts, ka vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji atteiksies no 90 % nesamaksāto prasījumu, kas nozīmētu, ka tie saņemtu tikai vēl 2 % no norunātās pirkuma cenas. Pārējo tās summas daļu, par kuru saistības pārsniedza aktīvus, bija paredzēts dzēst, pakārtojot WAK prasījumus un WAK atsakoties no prasījumiem.
- (29) WAK kā galvenais kreditors (skatīt 1. tabulu) ar sliktāku nodrošinājuma situāciju bija ievērojami ieinteresēts gaidāmās maksātnespējas novēršanā. Tāpēc tas mēģināja pārliecināt vīnkopības uzņēmumus un vīna tirgotājus piekrist daļēji atteikties no prasījumiem. WAK arī parakstīja rakstisku 2000. gada 4. decembra vienošanos ar GfW, kurā tas piekrit pakārtot daļu nesamaksāto prasījumu, kas atbilst GfW tirā parāda summai, par labu citiem kreditoriem. Pakārtoto prasījumu galīgo summu bija paredzēts norādīt tikai pēc tam, kad būtu saņemti apliecinājumi par vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju atteikšanos no prasījumiem, lai tiktu pakārtota pēc iespējas mazāka prasījumu summa. Tika arī norunāts, ka WAK, ja vēlāk maksātnespējas procesa novēršanas nolūkā būtu vajadzīgs, atteiksies no tādas pašas prasījumu summas, par kādu pakārtojās savus prasījumus.
- (30) No 2 700 vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem 1 700 apliecināja gatavību atteikties no 90 % nesamaksāto prasījumu, kas atbilst apmēram 60 % visas grupas nesamaksāto prasījumu. Tomēr pārējie vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji konkrēti noraidīja piedāvājumu vai neatbildēja uz lūgumu. Bija skaidrs, ka daļa no tiem bija nolēmuši neatteikties no saviem prasījumiem, jo tiem bija labvēlīgāka nodrošinājuma situācija – daļai bija ilgs īpašumtiesību saglabāšanas periods, un tie jau avansā bija saņēmuši 80 % no norunātās cenas. Tāpēc viņu ieguvums maksātnespējas procesā būtu lielāks nekā piedāvātie 2 % no norunātās pirkuma cenas.

- (31) Turklāt vairāki vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji bija iesnieguši sūdzības pret GfW, un šīs sūdzības tika izskatītas tiesā, kas piedāvāja vienošanās par norēķiniem. Vienošanās par norēķiniem paredzēja, ka GfW būtu jāmaksā 70 % no atlikušo prasījumu summas un 30 % tiktu atsaukti. Tiesa arī nolēma, ka GfW jāsedz 80 %

tiesas nodevu. Līdzīgas vienošanās par norēķiniem piedāvāja citas tiesas, tāpēc, ņemot to vērā, GfW vairs nevarēja sagaidīt, ka pārējie vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji piekritīs atteikties no 90 % atlikušo prasījumu. Turklāt vairāki vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji tagad paziņoja, ka pieprasīs atmaksāt visus atlikušos 20 %.

- (32) Vācijas Maksātspējas likuma 305.a pantā noteikts, ka ārpusstiesas vienošanās (*außergerichtliche Einigung*), lai izvairītos no maksātspējas procesa, ir neveiksmīga, ja kaut viens kreditors pēc ārpusstiesas vienošanās sarunu sākšanas nolemj sākt parāda piedziņu.
- (33) Tāpēc, pretēji sākumā iecerētajam, GfW vairs nevarēja lūgt vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem atteikties no saviem prasījumiem. Tā vietā GfW parakstīja 2001. gada 21. februāra vienošanos ar WAK, kurā bija noteikts, ka WAK piekrit pilnībā segt GfW 2000. gada deficītu, atsakoties no saviem prasījumiem par summu EUR 5 005 441,60. Atlikušajai parāda summai par laiku no 2001. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 31. decembrim netiktu piemēroti procenti. Vienošanās arī bija noteikts, ka vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju atlikušie prasījumi tiktu apmierināti pilnībā. Šādi tika garantēta WAK nepakārtoto prasījumu drošība, labota uzņēmuma saistību un aktīvu attiecības situācija, uz laiku tika novērsts maksātspējas process un GfW varēja turpināt uzņēmējdarbību.
- (34) No 2000. gada 1. novembra līdz 2000. gada 31. decembrim GfW atmaksāja WAK aizdevumu EUR 1 440 446,92 apmērā. 2001.–2005. gadā GfW turpināja uzņēmējdarbību un regulāri atmaksāja WAK aizdevumu, kopā EUR 3 728 969,40 apmērā. Turklāt 2001. gadā GfW veica WAK procentu maksājumus kopā EUR 149 757,16 apmērā.
- (35) Apgrozījuma krituma GfW ierastajos darbības virzienos un nepietiekamas kapitalizācijas dēļ GfW līdz 2004. gada 31. decembrim bija nolēmis pārtraukt visas darbības un likvidēt GfW. Visu pārējo uzņēmējdarbības virzienu krājumi tika pārdoti. Visi ieņēmumi tika lietoti, lai atmaksātu parādu WAK. Ar pircēju (privātpersonu) tika panākta vienošanās, ka visu atlikušo krājumu vērtība atbilstīgi krājumu sarakstam 2004. gada 31. decembrī tiks pārskaitīta WAK 2005. gada beigās. Tika panākta vienošanās, ka šī vērtība atbilst sākotnējai iegādes vērtībai, proti, EUR 79 579,79.
- (36) GfW tika likvidēts 2005. gada 1. jūnijā un svītrots no uzņēmumu reģistra 2006. gadā. Uzņēmumam nav tiesību pārmantotāja, un nav nevienas juridiskās personas, no kuras atbalstu varētu atgūt.
- (37) Līdz 2005. gada 31. decembrim bija samaksāts EUR 9 897 154,65 aizdevuma un EUR 793 994,99

procentu maksājumu. Pēc likvidācijas GfW atlikušie aktīvi (EUR 87 079,79), atlikušie nesamaksātie prasījumi WAK apmēram EUR 313 000 tika paziņoti par neatgūstamiem un norakstīti. Tādēļ aizdevuma nesamaksātā daļa kopā bija EUR 5 318 441,60 (sākotnējā atteikšanas no prasījumiem EUR 5 005 441,60 apmērā un pēc likvidācijas atlikušie prasījumi EUR 313 000 apmērā).

II.7. Atbalsta veids un intensitāte

- (38) WAK aizdevums GfW EUR 15 302 696,25 apmērā tika piešķirts 1999. gadā vairākos maksājumos uz termiņu no 12 līdz 18 mēnešiem.

(EUR)	
11.11.1999.	5 936 061,62
25.11.1999.	6 868 777,04
1.12.1999.	585 429,72
13.12.1999.	112 110,66
17.12.1999.	1 800 317,21
Kopā	15 302 696,25

- (39) Tika piemērotas šādas procentu likmes:

1999. gada 4. ceturksnī	3,28 %
2000. gada 1. ceturksnī	3,51 %
2000. gada 2. ceturksnī	4,15 %
2000. gada 3. ceturksnī	4,80 %
2000. gada 4. ceturksnī	5,15 %
2001. gadā	4,55–5,25 %

- (40) Piegādātāji 1999. gada 11. novembrī saņēma avansu 80 % apmērā no norunātās cenas. Turklāt daļai piegādātāju tika saglabātas īpašumtiesības, kas nebeidzās piegādātās produkcijas pārstrādes, jaukšanas vai maisīšanas posmā, tāpēc daļa krājumu tika izmantota, lai segtu šo piegādātāju prasījumu atlikušos 20 %. Tika arī norunāts krājumus ieķīlāt WAK. Tomēr īpašumtiesību saglabāšanas dēļ, kamēr nebija apmierināti prasījumi, uz kuriem attiecās īpašumtiesību saglabāšanas pagarinājums, WAK bija tikai sekundāras prasījuma tiesības uz daļu no krājumiem. Tāpēc ar cenu svārstībām saistītā riska vislielākā daļa bija jāuzņemas GfW un tā kreditoriem, no kuriem WAK bija visnozīmīgākais.

- (41) Par WAK piešķirto aizdevumu GfW veica tikai ierobežotus procentu maksājumus: no 1999. gada 11. novembra līdz 1999. gada 31. decembrim (likme 3,28 %), no 2000. gada 1. janvāra līdz 2000. gada 31. decembrim (3,51–5,15 %) un no 2001. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 31. decembrim (4,55–5,25 %). Pēc 2001. gada 31. decembra procenti vairs netika pieprasīti.
- (42) Ņemot vērā risku, ko WAK uzņēmas, aizdodot naudu GfW, papildus parastajai procentu likmei bija jāpiemēro arī ievērojama riska prēmija. Procentu likmei šāda riska prēmija netika pieskaitīta, tāpēc aizdevuma piešķiršanas brīdī var konstatēt atbalsta elementu. Šo atbalsta elementu var aprēķināt kā starpību starp piemēroto procentu likmi un tirgus procentu likmes un tās riska prēmijas summu, ko būtu bijis jāpiemēro.
- (43) Saskaņā ar Komisijas paziņojumu par atsaucis likmes un diskonta likmes noteikšanas metodi⁽⁸⁾, kurā izdarīti grozījumi ar Komisijas paziņojumu par tehniskiem pielāgojumiem attiecībā uz atsaucis likmes un pazeminātas likmes noteikšanas metodi⁽⁹⁾, kas piemērojams attiecīgajā laikposmā, Vācijas bāzes atsaucis likme bija 5,23–6,33 %. Saskaņā ar paziņojumu noteiktā atsaucis likme ir minimālā likme, ko drīkst palielināt gadījumos, kas saistīti ar konkrētu risku (piemēram, uzņēmumam ir sarežģījumi vai nav sniegts parasti banku pieprasītais nodrošinājums). Šādos gadījumos piemaksa var sasniegt 400 vai vairāk pamata punktu, ja neviena privātbanka nepiekrīt sniegt konkrētu aizdevumu.
- (44) Pēc Vācijas sniegtās informācijas Vācijas banku piemērotās procentu likmes tajā pašā laikposmā līdzīgiem kredītiem bija 5,25–6,50 % (*VR-Bank Südliche Winstrasse e.G.*) un 5,40–6 % (*Die Kreissparkasse Bad Dürkheim*).

II.8. Pasākuma ilgums

- (45) Vienreizējs pasākums.

II.9. Formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanas iemesli

- (46) Komisija uzsāka formālo izmeklēšanas procedūru, kas paredzēta LESD 108. panta 2. punktā, jo tai bija aizdomas, ka prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem varētu būt valsts atbalsts LESD 107. panta nozīmē.
- (47) Pamatojoties uz informāciju, kas bija pieejama formālās izmeklēšanas procedūras pirmās uzsākšanas brīdī, Komisija jo īpaši bija pārbaudījusi, vai prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem īstenota atbilstīgi privātā kreditora kritērijiem.
- (48) Pārbaudot atbilstību privātā kreditora kritērijiem, tiek novērtēts, vai tādos pašos tirgus apstākļos privāts kreditors būtu rīkojies tāpat kā kreditors, kas ir publisko tiesību subjekts. Apskatāmajā gadījumā privātajiem kreditoriem 2000. gada 31. oktobrī bija prasījumi pret GfW par kopējo summu EUR 5,5 miljoni, bet neviens no tiem nebija atteicies no prasījumiem. Neatkarīga revidenta ziņojumā bija norādīts, ka WAK bija ekonomisks pamatojums pakārtot daļu savu prasījumu un atteikties no tiem, bet nebija paskaidrots, kāpēc neviens cits kreditors nebija gatavs atteikties no saviem prasījumiem.
- (49) Uzsākot formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija secināja, ka procedūras uzsākšanas brīdī nevarēja izslēgt, ka WAK prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem (GfW piešķirtais aizdevums un šā aizdevuma turpmākie procentu maksājumi) neatbilst privātā kreditora kritērijiem, jo šķita, ka tie sniedzās tālāk, nekā absolūti vajadzīgs, un bija ārkārtīgi labvēlīgi ne tikai GfW, bet arī pārējiem kreditoriem (galvenokārt vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem), kuru prasījumi tika apmierināti pilnībā.
- (50) Formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšana tika paplašināta, ietverot aizdevuma piešķiršanu. Konkrētāk – tika paustas šaubas par to, vai aizdevums piešķirts saskaņā ar tirgus nosacījumiem (netika piemērota riska prēmija) un ar pietiekamu nodrošinājumu.
- (51) Paplašinot formālo izmeklēšanas procedūru, atkal radās šaubas par iespējamo atbalstu vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem. Tajā laikā pieejamā informācija šķietami norādīja uz to, ka par misu samaksātā cena bijusi augstāka par attiecīgo tirgus cenu, ka darījuma mērķis nav bijis gūt maksimālu peļņu, bet atbalstīt vīna un misas tirgu, un ka vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju nodrošinājuma situācija saskaņā ar pārdošanas līgumu bijusi labvēlīgāka nekā normālos apstākļos.
- (52) Šaubas par cenu pastiprināja dokumenti, ko iesniedza Vācija pēc procedūras pirmās uzsākšanas, kas liecināja, ka viena litra galda vīna cena (bez PVN) Pfalcā-Reinhesenē 1999. gadā svārstījās no minimālās cenas EUR 0,26 (oktobrī/novembrī) līdz EUR 0,30 (jūnijā/septembrī), EUR 0,35 (aprīlī) līdz maksimālajai cenai EUR 1,10 (februārī, jūnijā, novembrī/decembrī). Tāpēc minimālā tirgus cena, ko par galda vīnu varēja saņemt brīdī, kad tika piešķirts aizdevums, bija EUR 0,26 litrā.
- (53) Tāpēc šķiet, ka vidējā iegādes cena EUR 0,38 litrā bija augstāka nekā zemākā tirgus cena, kas bija apmēram EUR 0,26 litrā.

⁽⁸⁾ OV C 273, 9.9.1997., 3. lpp.

⁽⁹⁾ OV C 241, 26.8.1999., 9. lpp.

III. SŪDZĪBAS UN INFORMĀCIJA NO TREŠĀM PERSONĀM

- (54) Komisija saņēma informāciju, kurā bija norādīts, ka iepriekš minētā atteikšanās no prasījumiem tikusi finansēta par WAK līdzekļiem. Būdama publiskā sektora iestāde, kas finansē WAK, Reinzemes-Pfalcas federālā zeme esot izskatījusi iespējamu kapitāla ieplūdināšanu samazinātās WAK kapitāla bāzes dēļ, bet pieņēmusi noraidošu galīgo lēmumu.
- (55) Komisija saņēma sūdzību par aizdomām uz valsts atbalstu, kas saistīts ar WAK atteikšanos no prasījumiem. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka GfW konkurējis vīna destilātu pārdošanas tirgū un atteikšanās no prasījumiem par labu šim uzņēmumam konkurentiem radītu ievērojamas problēmas realizēt savus produktus. Sūdzības iesniedzējs iesniedza vairākus avīzrakstus ar informāciju par WAK atteikšanos no prasījuma par labu GfW.
- (56) Tās pašas sūdzības iesniedzējs arī pārsūtīja vēstuli, ko bija saņēmis no valsts prokuratūras Kaizerslauternā (centrālā ekonomiskās noziedzības izmeklēšanas biroja) kā atbildi uz tam nosūtīto vēstuli. Kaizerslauternas prokuratūras vēstulē ir apkopota informācija, kas bija saņemta no sūdzības iesniedzēja avīzrakstu un apgalvojumu veidā, un sūdzības iesniedzējs tiek informēts, ka, pamatojoties uz saņemto informāciju, nav pamata sākt kriminālizmeklēšanu (*strafrechtliches Ermittlungsverfahren einzuleiten*).

IV. IEINTERESĒTO PERSONU PIEZĪMES

- (57) Komisija, veicot formālo izmeklēšanas procedūru, nesāņēma piezīmes.
- (58) Pēc procedūras pirmās uzsākšanas sūdzības iesniedzēja atkārtoti nosūtītājās vēstulēs nebija jaunu faktu vai argumentu.

V. VĀCIJAS PIEZĪMES

V.1. Atbalsta elements aizdevuma piešķiršanas brīdī

- (59) Vācija ir sniegusi visaptverošu informāciju par aizdevuma, ko WAK piešķir GfW, nosacījumiem, un tā ir iekļauta pasākuma aprakstā II iedaļā.
- (60) Savās piezīmēs Vācija piekrīt, ka procenti, ko WAK piemēroja GfW piešķirtajam aizdevumam, bija zemāki nekā tirgū piemērotās procentu likmes. Vācija atzīst, ka starpība starp tirgū piemēroto procentu likmi un aizdevumam piemēroto procentu likmi ir uzskatāma par atbalstu GfW LESD 107. panta 1. punkta nozīmē.
- (61) Vācija arī sniedz pierādījumus par to, ka GfW tika likvidēts 2005. gada 1. jūnijā. Visu pārējo uzņēmējdarbības virzienu atlikušie krājumi tika pārdoti. Visi ieņēmumi tika

lietoti, lai atmaksātu parādu WAK. Ar pircēju (privātpersonu) tika panākta vienošanās, ka visu atlikušo krājumu vērtība atbilstīgi krājumu sarakstam 2004. gada 31. decembrī tiks pārskaitīta WAK 2005. gada beigās. Tika panākta vienošanās, ka šī vērtība atbilst sākotnējai iegādes vērtībai, proti, EUR 79 579,79. GfW tika svītrots no uzņēmumu reģistra 2006. gadā, un tam nav tiesību pārmantotāja, un nav nevienas juridiskās personas, no kuras atbalstu varētu atgūt. Tāpēc Vācija uzskata, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru⁽¹⁰⁾ parāda atgūšana nav iespējama.

- (62) Vācijas iestādes apliecina, ka apstākļi, ka GfW saistībā ar misas pārdošanu piekrita vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju īpašumtiesību vienkāršai, paplašinātai vai pagarinātai saglabāšanai, bija saskaņā ar pieņemto uzņēmējdarbības praksi. Vācijas iestādes arī apliecina, ka tas, ka, piešķirot GfW aizdevumu, WAK pieņēma nodrošinātos aktīvus kā ķīlu, neraugoties uz to, ka uz tiem attiecās īpašumtiesību saglabāšana, arī ir saskaņā ar pieņemto uzņēmējdarbības praksi.
- (63) Turklāt Vācija apgalvo, ka GfW 1999. gada rudenī iegādājās misu par tirgus cenu, jo 60 % iegādātās misas bija kvalitatīva misa (blīvuma rādītājs vismaz 60 grādi pēc Eksles skalas), nevis parasta galda vīna misa, kā tika pieņemts, uzsākot procedūru. Pēc Vācijas iestāžu sniegtās informācijas dzirkstošā vīna ražošanas kvalitātes prasības ir augstākas nekā galda vīna ražošanas kvalitātes prasības (blīvuma rādītājs attiecīgi vismaz 60 un 44 grādi pēc Eksles skalas). Pārējie 40 % misas bija parastā galda vīna misa, kas tika iegādāta, lai izmantotu profilakses nolūkā veiktas destilācijas labvēlīgos nosacījumus.
- (64) Vācija savās piezīmēs uzsvēra, ka GfW tirdzniecības koncepcija attiecībā uz 60 % krājumu paredzēja iegādāties lielu daudzumu augstas kvalitātes misas, kas pēc tam tiktu pārstrādāta viendabīgās dzirkstošā vīna ražošanai paredzēta jēlvīna partijās (*Sektgrundwein*) atbilstīgi vīna darītavu viendabīguma un kvalitātes prasībām. Dzirkstošā vīna ražošanai paredzētajam jēlvīnam jābūt ar zemu SO₂ līmeni un augstu augliskābju līmeni. To var sasniegt tikai tad, ja misu iegādājas rudens tirdzniecības periodā un GfW pats izgatavotu jēlvīnu no misas.
- (65) Saskaņā ar Vācijas iestāžu sniegto informāciju dzirkstošā vīna ražošanai paredzētā jēlvīna tirgū misas, kuras blīvuma rādītājs ir 60 grādi pēc Eksles skalas, cena bija EUR 0,312 litrā. Par katru papildu grādu pēc Eksles skalas (līdz maksimāli 80 grādiem pēc Eksles skalas) maksāja papildus EUR 0,005 litrā. Vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem par viņu piegādāto kvalitatīvo misu, kas bija 60 % no iegādātās misas, maksāja saskaņā ar šādu principu.

⁽¹⁰⁾ EKT, 21.3.1990., Beļģija pret Komisiju (*Tubemeuse*), C-142/87, ECR I-959.

(66) Šai sakarībā Vācijas iestādes norāda uz konkrēto tirgu. Vācijas iestādes uzskata, ka minēto 60 % krājumu cenu nevar pielīdzināt parastā galda vīna tirgus cenai, jo GfW šos krājumus nepārdotu parastā galda vīna tirgū, bet dzirkstošā vīna ražošanai lietojama kvalitatīvāka jēlvīna tirgū. Vācija arī atsaucas uz pieprasījuma aizstāšanas teoriju, kas norāda, ka divus ražojumus nepārdod vienā tirgū tad, ja vienu ražojumu nevar aizstāt ar otru, pat ja viena ražojuma cena mainās. Konkrētajā gadījumā prasību dēļ, kas attiecas uz misu un dzirkstošā vīna ražošanai izmantojamo jēlvīnu, to nevar aizstāt ar parastu galda vīna misu vai galda vīnu, pat ja galda vīna cena ievērojami samazinātos. Tāpēc galda vīna cenas samazināšanās neietekmēs dzirkstošā vīna ražošanai izmantojamās misas cenu, jo šos ražojumus nevar savstarpēji aizstāt.

(67) Saskaņā ar Vācijas vīnkopju apvienības (*Deutsche Weinbauverband*) importa statistiku 1998.–2001. gadā importētā baltvīna, kas savas augstās kvalitātes dēļ ir derīgs dzirkstošā vīna ražošanai, tirgus cena bija EUR 0,38 litrā, kas ir ievērojami augstāka nekā galda vīna cena, proti, EUR 0,26 litrā. Vācija savās piezīmēs secina, ka pastāv divi atsevišķi tirgi, no kuriem viens ir parastā galda vīna un galda vīna misas tirgus, bet otrs ir dzirkstošā vīna ražošanai izmantojama kvalitatīva jēlvīna un kvalitatīvas misas tirgus.

(68) Vācija uzskata, ka tas ļauj secināt, ka tā vīna, kas netika nosūtīts uz destilāciju, konkrētais tirgus ir dzirkstošā vīna ražošanai paredzēta kvalitatīva jēlvīna tirgus, kurā produkciju var pārdot par daudz augstākām cenām (EUR 0,38 litrā) nekā parastā galda vīna tirgus cena (EUR 0,26 litrā). Tāpēc Vācija secina, ka cena, ko GfW maksāja par misu, atbilda tirgus cenai konkrētajā tirgū, iekļaujot parastu peļņas normu.

(69) Turklāt GfW plānoja piedalīties ES uzglabāšanas un destilācijas programmās (GfW jau iepriekš bija vīnkopjiem piedāvājis šādus pakalpojumus). Saskaņā ar uzglabāšanas programmu par 20 % krājumu, kas vēlāk tiktu pārdoti kā dzirkstošā vīna ražošanai izmantojams jēlvīns, tika maksāti EUR 0,06 litrā. Saskaņā ar destilācijas programmu par 40 % krājumu, kas tika nosūtīti uz destilāciju, tika maksāti EUR 0,50–0,55 litrā.

(70) Vācijas iestādes uzskata, ka ar šīm darbībām brīdī, kad WAK piešķīra aizdevumu GfW, bija iespējams nopelnīt. No vienas puses, GfW plānoja izmantot 40 % iegādātās misas destilācijai profilakses nolūkā 1999. gada decembrī par destilācijas cenu, kas bija ievērojami augstāka nekā iegādes cena (EUR 0,50–0,55 litrā). No otras puses, tika prognozēts, ka dzirkstošā vīna ražotāji maksās salīdzinoši labu cenu (EUR 0,36–EUR 0,41 litrā) par lielām partijām vienveidīga jēlvīna ar garantētu kvalitāti. Vācijas iestādes argumentē, ka GfW varēja gūt vidējos pārdošanas ieņēmumus EUR 0,44–EUR 0,46 apmērā par litru, kas ir

daudz lielāki nekā vidējā cena EUR 0,38 litrā, ko uzņēmums maksāja vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem.

(71) Plāni tika pamatoti ar šādiem pieņēmumiem par mērķa cenām:

	Apjoms	Cena litrā (EUR)
Destilācija	40 %	0,50–0,55
ES subsīdija par vīna/misas uzglabāšanu (1 gads): EUR 0,06/l, vēlāk pārdodot šo daudzumu kā dzirkstošā vīna ražošanai paredzētu jēlvīnu	20 %	0,435
Dzirkstošā vīna ražošanai paredzēta jēlvīna pārdošana	40 %	0,375

(72) Pamatojoties uz šiem pieņēmumiem, tika sagaidīts, ka vidējā pārdošanas cena būs EUR 0,44–0,46/l.

(73) No iepriekš izklāstītās realizācijas prognozes var iegūt šādus aprēķinus par peļņu:

	Cena litrā (EUR)
Iegādes cena un pārstrāde	0,37–0,38
Ienākumi no dzirkstošā vīna ražošanai paredzēta jēlvīna pārdošanas, destilācijas, uzglabāšanas subsīdijām	0,44–0,46
Paredzamā peļņa	0,06–0,09

(74) Tā kā kopējais tilpums bija apmēram 44 miljoni litru, tika paredzēts, ka kopējā peļņa būs apmēram EUR 2,64–3,96 miljoni.

(75) Vācija arī atsaucas uz to, ka Eiropas Komisijas lēmumos par procedūras uzsākšanu minētā galda vīna tirgus cena (EUR 0,26 litrā) ir zemākais cenas piedāvājums par galda vīnu 1999. gada novembrī. Pilnais galda vīna tirgus cenas diapazons 1999. gada novembrī ir EUR 0,26–0,56 litrā. Turklāt šis cenas diapazons attiecas uz visu 1999. gadu. 2000. gadā cenas diapazons bija EUR 0,20–0,41 litrā. Vācija arī uzsver, ka 60 % misas, ko iegādājās GfW, vidējais blīvuma rādītājs bija 81 grāds pēc Ēksles skalas, kas ir daudz augstāks nekā galda vīnam prasītais rādītājs (44 grādi), tāpēc tas izpaudās arī cenā, ko GfW maksāja par misu.

V.2. Atbalsta elements brīdī, kad tika noformēta prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem

(76) Saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju tika konstatēts, ka pēc starpposma uzskaites pārskata sagatavošanas 2000. gada novembrī GfW draudēja maksātnespēja. Tajā brīdī

GfW bija apmēram EUR 6 miljonu liels konta deficīts, kas tika apstiprināts, gatavojot 2000. gada pārskatu. Iztrūkums radās tāpēc, ka krājumu, kas joprojām bija GfW valdījumā, vērtība pēc ievērojama tirgus cenu krituma bija samazinājusies, kas nozīmēja, ka GfW varētu pārdot savus krājumus par zemāku cenu, nekā sākotnēji tika paredzēts.

(77) Saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju 2000. gada 31. oktobrī WAK pret GfW vēl bija prasījumi par apmēram EUR 10 miljoniem. WAK bija ieķīlāti GfW nodrošinātie aktīvi, kuru vērtība tajā brīdī bija EUR 5,7 miljoni. Uz tiem attiecās vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju īpašumtiesību (vienkārša, paplašināta vai pagarināta) saglabāšana, tāpēc saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju maksātnespējas gadījumā to prasījumiem būtu priekšroka. Tādējādi saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju maksātnespējas procedūras gadījumā GfW būtu jāsamaksā vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem apmēram EUR 3,5 miljoni, pirms tas varētu maksāt kādam citam kreditoram.

(78) Lai laikus novērstu ar radušos deficītu saistīto situāciju un saskaņā ar *GmbHG* 64. pantu un *InsO* 19. pantu netiktu uzskāts maksātnespējas process, bija jārikojas nekavējoties.

(79) Vācija norāda, ka WAK kā galvenais kreditors ar sliktāku nodrošinājuma situāciju bija ļoti ieinteresēts gaidāmās maksātnespējas novēršanā. Tāpēc tas mēģināja pārliecināt vīnkopības uzņēmumus un vīna tirgotājus atteikties no daļas no saviem prasījumiem, kā arī 2000. gada 4. decembrī vienojās ar GfW par turpmāk minēto:

— pakārtot prasījumus par summu, kas atbilst deficītam pēc tam, kad vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji piekritīs atteikties no 90 % atlikušo prasījumu,

— (tikai vajadzības gadījumā) atteikties no prasījumu summas, par kuras pakārtošanu panākta vienošanās.

(80) Neraugoties uz to, ka ar lielāko daļu vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju sarunu sākums bija sekmīgs un tie piekrita atteikties no saviem prasījumiem, GfW centieni galu galā cieta neveiksmi citas vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju daļas un to juristu saskaņotās rīcības dēļ. Viņi nevēlējās atteikties no saviem prasījumiem savas nodrošinājuma prioritārās situācijas dēļ, kas izrietēja no īpašumtiesību paplašinātas vai pagarinātas saglabāšanas, un iesniedza sūdzības. Šīs sūdzības tika izskatītas tiesā, kas piedāvāja vienošanās par norēķiniem.

Vienošanās par norēķiniem paredzēja, ka GfW būtu jāmaksā 70 % atlikušo prasījumu summas un 30 % tiktu atsaukti. Tiesa arī nolēma, ka GfW jāsedz 80 % tiesas nodevu. Līdzīgas vienošanās par norēķiniem piedāvāja citas tiesas. Ņemot to vērā, GfW vairs nevarēja sagaidīt, ka pārējie vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji piekritīs atteikties no 90 % atlikušo prasījumu. Turklāt vairāki vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji paziņoja, ka pieprasīs atmaksāt visus atlikušos 20 %. Tas, ka 1 700 no 2 700 vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem jau bija norādījuši, ka būtu gatavi atteikties no daļas savu prasījumu, vairs nebija būtiski, jo Vācijas Maksātnespējas likuma 305.a pantā noteikts, ka ārpusvietas vienošanās (*außergerichtliche Einigung*), lai izvairītos no maksātnespējas procesa, ir neveiksmīga, ja kaut viens kreditors pēc ārpusvietas vienošanās sarunu sākšanas nolēmj sākt parāda piedziņu.

(81) Tāpēc WAK 2001. gada 21. februārī vienojās ar GfW sept 2000. gada deficītu, atsakoties no saviem prasījumiem EUR 5 005 441,60 apmērā, paredzēt, ka atlikušai parāda summai no 2001. gada 1. janvāra līdz 2001. gada 31. decembrim netiks piemēroti procentu maksājumi un ka tiks pilnībā apmierināti vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju prasījumi. Tika garantēta nepakārtoto prasījumu drošība. GfW deficīta stāvoklis bija atrisināts, maksātnespējas process bija novērsts, un GfW varēja turpināt darbību.

(82) Vācija apgalvo, ka prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem atbilst privātā kreditora kritērijiem. Pamatojot šo apgalvojumu, Vācija atsaucas uz attiecīgu judikatūru.

(83) Atteikšanās no daļas no prasījumiem var būt vajadzīga, lai palielinātu faktiski atgūto summu⁽¹⁾. Privāts kreditors tā rīkotos, lai pēc iespējas mazinātu savus zaudējumus. Ja prasījums nebūtu pietiekami nodrošināts, izredzes atgūt parādu, neciešot zaudējumus, varētu uzlabot, vienojoties par parāda atmaksas atlikšanu, jo parādniekam būtu iespēja pārvarēt krīzi un uzlabot savu stāvokli⁽²⁾. EKT spriedumā *HAMSA* lietā tiesa noraida Komisijas iepriekšējo praksi, saskaņā ar ko tika pieprasīts, lai privātie un publiskie kreditori atteiktos no līdzvērtīgas savu prasījumu daļas atkarībā no to parāda apmēra. Tā vietā tiesa noteica, ka privātā kreditora kritēriju var piemērot arī tad, ja dažādie kreditori atsakās no saviem prasījumiem neproporcionālā apmērā. EKT uzsver, ka izšķiroša nozīme ir kreditora statusam jeb dažādo kreditoru nodrošinājuma prioritārajai secībai, proti, vai kreditora prasījums ir nodrošināts, prioritārs vai parasts. EKT noteica, ka kreditors, kas ir publisko tiesību subjekts, rīkotos kā privāts kreditors, ja pieņemtu lēmumu atteikties no daļas savu prasījumu pēc tam, kad būtu plaši un racionāli

⁽¹⁾ EKT, 29.4.1999., Spānija pret Komisiju, C-342/96, ECR I-2459.

⁽²⁾ EKT, 22.11.2007., Spānija pret *Lenzing*, C525/04, ECR I-9947.

izvērtējis, cik daudz viņš varētu atgūt, ar likvidāciju saistīto risku un uzņēmuma sanācijas iespējas⁽¹³⁾. Nobeigumā Vācijas iestādes atsauca uz Komisijas lēmumu *Huta Cynku* lietā, kur Komisija nolēma, ka gadījumā, ja pārstrukturēšana sniegtu labākus ieņēmumus nekā likvidācija, netiek radīta priekšrocība un līdz ar to nav arī valsts atbalsta⁽¹⁴⁾.

- (84) Ar šādu pamatojumu Vācija argumentē, ka WAK kā galvenais kreditors bija sliktākā nodrošinājuma situācijā nekā vīnkopības uzņēmumi un viņa tirgotāji, gan prasījumu pakārtošana, gan atteikšanās no prasījumiem atbilda privātā kreditora kritērijam un nebija uzskatāma par valsts atbalstu. Maksātnespējas procedūrā WAK būtu zaudējis vismaz tikpat daudz, un visdrīzāk zaudētu ievērojami lielāku atlikušās prasījuma daļas summu.
- (85) Tikai tad, ja tiktu novērsta GfW maksātnespēja un apmierināti vīnkopības uzņēmumu un viņa tirgotāju atlikušie prasījumi, WAK būtu pilnas nodrošinājuma tiesības uz atlikušajiem krājumiem un izredzes atgūt lielāku daļu atlikušo prasījumu, nekā varētu atgūt maksātnespējas procedūrā.
- (86) Skatoties no priekšnovērtējuma perspektīvas, WAK rīcība, kā uzskatīja Vācija, bija pareiza, jo īpaši tas, ka tam izdevās nodrošināt lielākas parāda daļas atmaksu, uzlabojot savu nelabvēlīgo nodrošinājuma situāciju, iegūstot primārās nodrošinājuma tiesības un novēršot gaidāmo GfW maksātnespēju. Vācijas iestādes uzskatīja, ka jebkura privāta banka šādā situācijā būtu rīkojusies tāpat.
- (87) Saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju, veicot GfW uzskaites priekšnovērtējumu, tiktu konstatēts, ka, ļaujot GfW turpināt darbību, WAK spētu atgūt EUR 5 112 918,81 miljonus lielu parāda summu. Savukārt, ja tiktu sākts GfW maksātnespējas process, WAK varētu atgūt augstākais EUR 2,4 miljonus. Starpība ir vismaz EUR 2,7 miljoni.
- (88) Šos apsvērumus apstiprina 2003. gada 3. februāra ziņojums, ko pēc WAK pasūtījuma sagatavoja neatkarīgs revidents⁽¹⁵⁾ un ko iesniedza Vācijas iestādes. Ziņojumā secināts, ka WAK bija ekonomisks pamatojums pakārtot

savus prasījumus, atteikties no daļas savu prasījumu uz iepriekšminēto summu un atteikties no turpmākajiem procentu maksājumiem. Vācija iesniedza šā secinājuma argumentāciju, kas ir izklāstīta turpmāk.

- Ja WAK nebūtu pakārtojies savus prasījumus un atteicies no prasījumiem un procentu maksājumiem, GfW būtu jāiesniedz maksātnespējas procesa pieteikums un GfW tiktu likvidēts. WAK prasījumi būtu jāapmierina, pārdodot GfW krājumus.
- Ja uzņēmums tiktu likvidēts, GfW krājumu vērtība kristos. Faktiskie ieņēmumi no krājumu pārdošanas būtu tikai apmēram 50–70 % no to uzskaites vērtības. Tāpēc, rēķinoties ar nodrošinājuma tiesībām, ieņēmumi būtu bijuši EUR 1,84–2,4 miljoni.
- Maksātnespējas process ir dārgs.
- Vācijas Maksātnespējas likumā (*InsO*) ir paredzētas tiesības nošķirt ražojumus, uz ko attiecas īpašumtiesību saglabāšana; taču to nosaka maksātnespējas administratora iespējas izvēlēties izpildīt līgumu vai nošķirt aktīvus (*InsO* 103. pants). Aktīvu nošķiršana ir iespējama tikai tad, ja maksātnespējas administrators atsakās izpildīt līgumu; šādā gadījumā kreditors var anulēt līgumu un pieprasīt nošķirt aktīvus, un tam ir tiesības uz kompensāciju par līguma neizpildi. Avansa maksājumus var atskaitīt kā kompensāciju. GfW var pieprasīt atgūt jau veiktos maksājumus, ko var izmantot kā kompensāciju par līguma neizpildi.
- Turpretī pēc tam, kad WAK pakārtoja daļu savu prasījumu, GfW bija juridiski iespējams novērst maksātnespējas procesu, un, kad WAK bija atteicies no daļas savu prasījumu un procentu maksājumu, fonda prasījumu atlikusī summa bija EUR 5,15 miljoni, uz kuru atgūšanu tas varēja cerēt, jo GfW varēja turpināt uzņēmējdarbību.
- Tā arī norādīja, ka, ja tiktu sākts maksātnespējas process, saskaņā ar maksātnespējas noteikumiem GfW būtu varējis apstrīdēt aizdevuma maksājumus EUR 1 440 476,92 apmērā, ko GfW samaksāja WAK no 2000. gada 1. novembra līdz 31. decembrim. Rezultātā WAK būtu pienākums atmaksāt šos līdzekļus.

⁽¹³⁾ PIT, 11.7.2002., HANSA pret Komisiju, T-152/99, ECR II-3049.

⁽¹⁴⁾ Komisijas 2007. gada 25. septembra lēmums par valsts atbalstu C 32/06 (ex N 179/06), ko Polija sniegusi uzņēmumam *Huta Cynku Miasteczko Śląskie SA*, 2008/142/EK.

⁽¹⁵⁾ *Wirtschaftsprüfungsgesellschaft Falk & Co. GmbH*.

- (89) Vācijas iestādes uzsver, ka pēcnovērtējums liecina, ka lēmums pakārtot prasījumus un atteikties no prasījumiem bija ekonomiski pamatotāks, jo parāda summa, kas tika atgūta, novēršot GfW maksātspēju, bija EUR 4 670 517,65, kas ir lielāka nekā maksimālā summa, ko varētu atgūt maksātspējas procesā, proti, EUR 2,4 miljoni.
- (90) Vācijas iestādes secina, ka, tā kā prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem atbilda privātā kreditora kritērijiem, var uzskatīt, ka brīdī, kad WAK pakārtoja prasījumus un atteicās no prasījumiem, vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem netika piešķirts atbalsts.

VI. ATBALSTA NOVĒRTĒJUMS

VI.1. Tirgus kopīgā organizācija

- (91) Līdz brīdim, kad stājās spēkā Padomes 2008. gada 29. aprīļa Regula (EK) Nr. 479/2008 par vīna tirgus kopīgo organizāciju⁽¹⁶⁾, uz vīnkopību un vīna pārstrādi attiecās Regula (EK) Nr. 1493/1999. Regulas (EK) Nr. 1493/1999 71. pantā noteikts, ka Līguma 87., 88. un 89. pantu (tagad LESD 107., 108. un 109. pants) piemēro to produktu ražošanai un tirdzniecībai, uz kuriem attiecas šī regula. Līdz 2000. gada 31. jūlijam uz vīnkopību un vīna pārstrādi attiecās Regula (EEK) Nr. 822/87. Regulas (EEK) Nr. 822/87 76. pantā noteikts, ka Līguma 92., 93. un 94. pantu (tagad LESD 107., 108. un 109. pants) piemēro regulas 1. pantā minēto produktu ražošanai un tirdzniecībai. Tāpēc apskatāmie pasākumi jāpārbauda saskaņā ar noteikumiem par valsts atbalstu.

VI.2. Valsts atbalsta esība LESD 107. panta 1. punkta izpratnē

- (92) Saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu ir aizliegts jebkāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm.
- (93) WAK ir publisko tiesību juridiska persona, un tās darbība tiek daļēji finansēta no Reinzemes-Pfalca federālās zemes līdzekļiem, bet daļēji – no parafiskāliem maksājumiem. Tāpēc pasākums tiek finansēts no valsts līdzekļiem.
- (94) Šķiet, ka uzņēmumam sniegts atbalsts ietekmē tirdzniecību starp dalībvalstīm, ja šis uzņēmums darbojas tirgū, kas ir atvērts Savienības iekšējai tirdzniecībai⁽¹⁷⁾.

Lauksaimniecības produktu iekšējā tirdzniecība Savienībā ir nozīmīga tirdzniecības joma. Tāpēc šis atbalsts var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm⁽¹⁸⁾.

- (95) Tiesa ir nospriedusi, ka, lai noteiktu, vai valsts pasākums ir atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ir jānosaka arī, vai saņemtais uzņēmums gūst ekonomisku priekšrocību, ko tas negūtu parastos tirgus apstākļos⁽¹⁹⁾, un/vai pasākums ļauj uzņēmumam izvairīties no tādu izmaksu segšanas, kuras tam parasti būtu jāsedz no saviem finanšu līdzekļiem⁽²⁰⁾. Ar to tiesām pietiktu, lai varētu norādīt uz iespējamu konkurences kropļošanu⁽²¹⁾.

VI.2.1. Atbalsta esība uzņēmumam Gesellschaft für Weinabsatz (GfW)

VI.2.1.a. WAK aizdevuma piešķiršana

- (96) WAK aizdevums EUR 15 302 696,25 apmērā tika piešķirts 1999. gada rudenī. GfW aizdevuma termiņā tika piemērota procentu likme 3,28–5,25 % apmērā. Riska prēmija netika piemērota. Vācijas atsaucē likme šajā laikposmā bija 5,23–6,33 %.
- (97) Vācijas iestādes piekrīt Komisijas viedoklim, ka šis aizdevums nav piešķirts saskaņā ar tirgus nosacījumiem. Ja aizdevums būtu piešķirts saskaņā ar tirgus nosacījumiem, tiktu piemērota augstāka pamata procentu likme un tai tiktu pieskaitīta riska prēmija, ņemot vērā ierobežoto nodrošinājumu, kādu sniedza aizdevuma ķīla.
- (98) Var secināt, ka GfW piešķirtajā aizdevumā bija valsts atbalsta elements LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, jo GfW guva ekonomisku priekšrocību, ko negūtu parastos tirgus apstākļos. Atbalsta elementu aprēķina kā starpību starp piemērotajiem procentiem un atsaucē likmes un pienācīgas riska prēmijas summu.

(99) Atbalsta iespējamā nodošana tiesību pārmantotājiem

⁽¹⁸⁾ Vācijas vīna tirdzniecības apjoms Kopienā 1999. gadā bija 10 364 600 miljoni hektolitru importa un 1 881 900 miljoni hektolitru eksporta. Par Reinzemi-Pfalca dati nav pieejami. (Avots: Federālais statistikas birojs).

⁽¹⁹⁾ EKT, 11.7.1996., SFEI un citi, C-39/94, ECR I-3547, 60. punkts.

⁽²⁰⁾ EKT, 14.2.1990., Francija pret Komisiju, C-301/87, ECR I-307, 41. punkts.

⁽²¹⁾ EKT, 17.9.1980., Philip Morris pret Komisiju, C-730/79, ECR 2671.

⁽¹⁶⁾ OV L 148, 6.6.2008., 1. lpp.

⁽¹⁷⁾ Sk. jo īpaši EKT spriedumu 13.7.1988., Francija pret Komisiju, C-102/87, ECR I-4067.

(100) Saskaņā ar Vācijas sniegto informāciju GfW tika likvidēts 2005. gada 1. jūnijā. Visu pārējo uzņēmējdarbības virzienu krājumi tika pārdoti. Visi ieņēmumi tika lietoti, lai atmaksātu parādu WAK. Ar pircēju (privātpersonu) tika panākta vienošanās, ka visu atlikušo krājumu vērtība atbilstīgi krājumu sarakstam 2004. gada 31. decembrī tiks pārskaitīta WAK 2005. gada beigās. Tika panākta vienošanās, ka šī vērtība atbilst sākotnējai iegādes vērtībai, proti, EUR 79 579,79. GfW tika svītrots no uzņēmumu reģistra 2006. gadā, un tam nav tiesību pārmanotāja, un nav nevienas juridiskās personas, no kuras atbalstu varētu atgūt. Tāpēc Vācija uzskata, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru⁽²²⁾ parāda atgūšana nav iespējama.

(101) Tā kā WAK atlikušie aktīvi tika izpārdoti, persona, kas tos iegādājās, iespējams, guva priekšrocību no WAK piešķirtā atbalsta. Tomēr, tā kā šī persona samaksāja sākotnējo iegādes cenu, bet tirgus kopš tā laika pagājušajos gados bija piedzīvojis kritumu, ir skaidrs, ka pircēja samaksātā cena ir vismaz vienāda ar tirgus cenu. Tāpēc Komisija secina, ka GfW atlikušo krājumu pircējam netika nodots atbalsts. Vienlaikus GfW vairs nepastāvēja, tāpēc nav atbalsta, ko atgūt.

VI.2.1.b. WAK prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem

(102) Prasījumu pakārtošanu un atteikšanos no prasījumiem procentu maksājumiem finansēja no WAK pašu līdzekļiem un atbilstoša WAK ņemta aizdevumu, tāpēc tiek uzskatīts, ka tas finansēts no valsts līdzekļiem.

(103) Lai noteiktu, vai prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem un procentu maksājumiem ir valsts atbalsts uzņēmumam GfW LESD 107. panta 1. punkta izpratnē, ir jānosaka, vai GfW gūst ekonomisku priekšrocību, ko tas negūtu parastos tirgus apstākļos, un/vai pasākums ļāvis GfW izvairīties no tādu izmaksu segšanas, kuras tam parasti būtu jāsedz no saviem finanšu līdzekļiem. Šis novērtējums jāveic, piemērojot privātā kreditora kritēriju. Pārbaudot atbilstību privātā kreditora kritērijam, tiek novērtēts, vai tādos pašos tirgus apstākļos privāts kreditors būtu rīkojies tāpat kā kreditors, kas ir publisko tiesību subjekts.

(104) Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru atteikšanās no daļas no prasījumiem var būt vajadzīga, lai palielinātu faktiski atgūto summu. Privāts kreditors tā rīkotos, lai pēc iespējas mazinātu savus zaudējumus⁽²³⁾. Ja prasījums nebūtu pietiekami nodrošināts, izredzes atgūt parādu,

neciešot zaudējumus, varētu uzlabot, vienojoties par parāda atmaksas atlikšanu, jo parādniekam būtu iespēja pārvarēt krīzi un uzlabot savu stāvokli⁽²⁴⁾.

(105) EKT spriedumā HAMSĀ lietā⁽²⁵⁾ Tiesa noraida Komisijas iepriekšējo praksi, kad tika pieprasīts, lai privātie un publiskie kreditori atteiktos no līdzvērtīgas savu prasījumu daļas atkarībā no to parāda apmēra. Tā vietā Tiesa noteica, ka privātā kreditora kritēriju var piemērot arī tad, ja dažādie kreditori atsakās no saviem prasījumiem neproporcionālā apmērā. Tālāk citēts sprieduma 168. un 169. punkts:

“(168) Ja uzņēmums, kura finansiālais stāvoklis ir būtiski pasliktinājies, piedāvā noslēgt vienošanos vai virkni vienošanos nolūkā pārstrukturēt savu parādu saviem kreditoriem, lai uzlabotu uzņēmuma situāciju un izvairītos no likvidācijas, katram kreditoram ir jāizvēlas, ievērojot ierosinātās vienošanās ietvaros tam piedāvāto summu, no vienas puses, un summu, ko, iespējams, varētu atgūt uzņēmuma likvidācijas noslēgumā, no otras puses. Kreditora izvēli ietekmē virkne faktoru, kā, piemēram, prioritāra vai parasta hipotekārā kreditora statuss, tā rīcībā esošā iespējamā nodrošinājuma apjoms un raksturs, kreditora veiktais novērtējums par uzņēmuma sanācijas iespējām, kā arī ienākumi, ko tas atgūs likvidācijas gadījumā. Ja, piemēram, izrādītos, ka uzņēmuma likvidācijas gadījumā tā aktīvu realizācijas vērtība būtu pietiekama tikai, lai segtu hipotēkas un privilēģētas prasības, parastām prasībām nebūtu nekādas vērtības. Šādos apstākļos par ziedošanos nevarētu uzskatīt parasta kreditora rīcību, atsaucot lielāko daļu savas prasības.

(169) No tā izriet, ka, ja nav informācijas par faktoriem, kuri nosaka kreditoriem pieejamo izvēles iespēju attiecīgo vērtību, tad apstākļi, ka dažādi kreditori ir norakstījuši uzskatāmi nesamērīgas summas, vēl neļauj secināt par iemesliem, kā rezultātā tie piekrituši piedāvātajai parādu atlaišanai.”

(106) Turklāt HAMSĀ⁽²⁶⁾ lietā EKT noteica, ka publisks kreditors rīkotos kā privāts kreditors, ja pieņemtu lēmumu atteikties no daļas savu prasījumu pēc tam, kad būtu plaši un racionāli izvērtējis, cik daudz viņš varētu atgūt, ar likvidāciju saistīto risku un uzņēmuma sanācijas iespējas. Visbeidzot, Komisijas lēmumā Huta Cynku⁽²⁷⁾ lietā Komisija nolēma, ka gadījumā, ja pārstrukturēšana sniegtu labākus ieņēmumus nekā likvidācija, netiek radīta priekšrocība un līdz ar to nav arī valsts atbalsta.

⁽²²⁾ Sk. 10. zemsvītras piezīmi.

⁽²³⁾ Sk. 11. zemsvītras piezīmi.

⁽²⁴⁾ Sk. 12. zemsvītras piezīmi.

⁽²⁵⁾ Sk. 13. zemsvītras piezīmi.

⁽²⁶⁾ Sk. 13. zemsvītras piezīmi.

⁽²⁷⁾ Sk. 14. zemsvītras piezīmi.

- (107) Atsaucoties uz iepriekš citēto judikatūru, lai novērtētu, vai privāts kreditors būtu rīkojies vai ir rīkojies tāpat kā WAK, ir jāpārbauda, kādas izvēles iespējas bija WAK rīcībā, kad tika secināts, ka GfW draud maksātnespēja, un kādas būtu šo izvēles iespēju ekonomiskais rezultāts. Otrkārt, šāda pārbaude jāveic arī attiecībā uz vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem, un pēc tam ir jāizvērtē, vai WAK situāciju var salīdzināt ar vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju situāciju un vai to var vērtēt, pamatojoties uz vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju rīcību.
- (108) Uzzinot, ka GfW draud maksātnespēja, WAK bija divas iespējas. Tas varēja ļaut sākt maksātnespējas procesu vai varēja censties to novērst, panākot vienošanos ar GfW, kas ļautu GfW turpināt uzņēmējdarbību. Pamatojoties uz informāciju, ko sniedza Vācijas iestādes un ko apstiprināja neatkarīga revidenta sagatavots 2003. gada 3. februāra ziņojums (sk. 88. apsvērumu), turpmāk ir aprakstīts šo divu izvēles iespēju ekonomiskais rezultāts pēc Vācijas uzskatiem. Skatoties no priekšnovērtējuma perspektīvas, ja tiktu ierosināts maksātnespējas process, WAK varēja cerēt, ka no saviem prasījumiem atgūs augstākais apmēram EUR 2,4 miljonus. Ja WAK parakstītu vienošanos ar GfW, atsakoties no daļas no saviem prasījumiem un tādējādi ļaujot GfW turpināt uzņēmējdarbību, saskaņā ar priekšnovērtējumu WAK varētu sagaidīt, ka no saviem prasījumiem atgūs apmēram EUR 5,1 miljonu. Tādējādi gadījumā, ja izdotos novērst GfW maksātnespēju, bija iespēja atgūt par EUR 2,7 miljoniem vairāk. Tas, vai vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji vēlētos rīkoties tāpat, aprēķinus par atgūtajiem līdzekļiem ietekmēja nedaudz, bet nemainīja abu alternatīvu salīdzinājuma rezultātu.
- (109) Ziņojumā iekļautā aplēse par maksātnespējas gadījumā atgūto līdzekļu daudzumu, proti, EUR 2,4 miljoniem, ir pamatota uz Vācijas pieņēmumu, ka vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju prasījumi EUR 4,4 miljonu apmērā būtu jāapmierina pirms WAK prasījumiem. Tomēr Eiropas Komisija uzskata, ka Vācijas Maksātnespējas likums paredz, ka pirms parādu atlīdzināšanas WAK būtu jāatlīdzina tikai parāds tiem vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem, uz kuriem attiecas īpašumtiesību pagarināta saglabāšana. Pārējo parādu statuss būtu līdzvērtīgs tās summas statusam, ko uzņēmums bija parādā WAK. Tomēr Eiropas Komisijas aprēķinos redzams, ka pat tad, ja WAK un vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju parādam būtu vienāds statuss, WAK varētu paredzēt, ka maksātnespējas gadījumā atgūs augstākais EUR 4,7 miljonus (pamatojoties uz maksimālo kopējo parāda atmaksas summu maksātnespējas gadījumā, kas bija EUR 6,8 miljoni, un pieņemot, ka parāds WAK un vīnkopības uzņēmumiem tiktu atlīdzināts proporcionāli parāda kopsummai, proti, EUR 10 miljoni un EUR 4,4 miljoni attiecīgi WAK un vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem). Tāpēc var secināt, ka priekšnovērtējuma perspektīvā WAK būtu izdevīgāk ļaut novērst GfW maksātnespēju.
- (110) No otras puses, vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem bija jāveic pavisam atšķirīgs aprēķins. Pirmkārt, viņi jau bija saņēmuši 80 % maksājumu par piegādāto preci. Otrkārt, pieņemot GfW piedāvājumu, viņi saņemtu tikai 10 % no vēl maksājamajiem 20 %. Faktiski tas nozīmēja, ka, parakstot vienošanos, viņi saņemtu tikai papildu 2 % no norunātās iegādes cenas. Tas noteikti bija mazāk, nekā viņi varēja sagaidīt atgūt maksātnespējas procesā neatkarīgi no sava nodrošinājuma statusa (vienkāršā, paplašinātā vai pagarinātā īpašumtiesību saglabāšana). Vidēji viņi varēja cerēt, ka saņems 48 % atlikušo prasījumu (EUR 2,1 miljons no kopējās summas, ko uzņēmums bija viņiem parādā, jeb EUR 4,4 miljoniem). Tāpēc nav nekāds pārsteigums, ka daļa vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju noraidīja GfW piedāvājumu. Treškārt, noteikti bija acīmredzams, ka WAK būs ieinteresēts atteikties no daļas savu prasījumu un novērst maksātnespēju, pat ja vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji to nedarītu, kas arī ļautu vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem atgūt lielāku daļu atlikušo prasījumu nekā piedāvātos 10 %. Ceturtkārt, vairāki no viņiem jau bija iesūdzējuši GfW tiesā un guvuši sev labvēlīgu tiesas nolēmumu, kas uzlika GfW pienākumu atlīdzināt 80 % atlikušo prasījumu.
- (111) Var secināt, ka, neraugoties uz to, ka gan vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji, gan WAK bija GfW kreditori, viņiem pieejamās alternatīvas un to rezultāts bija tik atšķirīgs, ka viņu situācija nav salīdzināma. Tam, ka vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji izlēma atteikties no saviem prasījumiem, nevajadzētu negatīvi ietekmēt analīzi, kas jāveic, lai noteiktu, vai WAK rīcība atbilda privātā kreditora kritērijiem.
- (112) Pēc WAK dažādo alternatīvu savstarpēja salīdzinājuma Komisija secina, ka prasījumu daļēja pakārtošana un daļēja atteikšanās no prasījumiem 2000. gada 4. decembrī un 2001. gada 21. februārī par kopējo summu EUR 5 005 441,60, un atteikšanās no procentu maksājumiem pēc 2000. gada 31. decembra bija WAK visizdevīgākā alternatīva, un tāpēc atbilst privātā kreditora kritērijiem. Prasījumu pakārtošanas un atteikšanās no prasījumiem rezultātā tiek atlikta parāda atlīdzināšana, kas kreditoram ir izdevīgāka nekā likvidācija. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru⁽²⁸⁾ publiskam kreditoram rūpīgi jāizsver, kurš variants būtu izdevīgāks – saskaņā ar pārstrukturēšanas plānu piedāvātā summa vai summa, ko būtu iespējams atgūt pēc uzņēmuma likvidācijas. Tādējādi GfW neieguva nekādu priekšrocību, ko tas

⁽²⁸⁾ EKT, 29.4.1999., Spānija pret Komisiju, C-342/96, ECR I-2459, 46. punkts; EKT, 29.6.1999., DMT, C-256/97, ECR I-3913, 24. punkts; PIT, 11.7.2002., HAMSJA pret Komisiju, T-152/99, ECR II-3049, 168. punkts.

negūtu parastos tirgus apstākļos, un, WAK pieņemot lēmumu pakārtot prasījumus un atteikties no daļas savu prasījumu, GfW netika piešķirts valsts atbalsts.

- (113) Uzsākot procedūras, tika paustas šaubas, vai WAK lēmums pakārtot prasījumus un atteikties no prasījumiem attiecas uz minimālo iespējamo prasījumu apjomu. Tomēr saskaņā ar Vācijas piezīmēm WAK atteicās no tāda prasījumu apjoma, kāds bija vajadzīgs, lai segtu GfW 2000. gada deficītu, kas bija jādara saskaņā ar Vācijas Maksātnespējas likumu (sk. 25. apsvērumu), lai netiktu sākts maksātnespējas process un ļautu GfW turpināt uzņēmējdarbību. Pirmajā GfW un WAK līgumā (parakstīts 2000. gada 4. decembrī), lai novērstu GfW maksātnespēju, WAK vienojās ar GfW par to, ka WAK pakārtos savus prasījumus par summu, kas atbilst GfW deficītam, pēc tam, kad vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji būs piekrituši atteikties no 90 % savu atlikušo prasījumu, un vajadzības gadījumā atteiksies no prasījumu summas, kuru abi bija vienojušies pakārtot (sk. Vācijas piezīmju 79. un 80. apsvērumu). Prasījumu summa, no kuras WAK atteicās, bija lielāka, nekā sākotnēji tika gaidīts, jo, neraugoties uz WAK un GfW centieniem pārliecināt vīnkopības uzņēmumus un vīna tirgotājus dot savu ieguldījumu, lai palīdzētu novērst GfW maksātnespēju (skatīt Vācijas piezīmju 79. un 80. apsvērumu), vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji izlēma neatteikties no saviem prasījumiem iepriekš 110. apsvērumā uzskaitīto iemeslu dēļ. Kā norādīts 108. apsvērumā, vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju lēmumam par neatteikšanos no atlikušo prasību daļas bija tikai neliela ietekme uz WAK ekonomisko novērtējumu un tas nemainīja šā novērtējuma iznākumu: WAK ekonomiski izdevīgāk bija palīdzēt GfW nepieļaut šā uzņēmuma maksātnespējas procesa sākšanu.

- (114) Tāpēc Komisija secina, ka WAK lēmums pakārtot daļu prasījumu un atteikties no daļas prasījumu bija WAK visizdevīgākā alternatīva, tāpēc tas atbilst privātā kreditora principam un nav uzskatāms par valsts atbalstu GfW LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

VI.2.2. Atbalsta esība attiecībā uz vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem

- (115) Uzsākot un pēc tam paplašinot formālo izmeklēšanas procedūru, tika uzdoti jautājumi par iespējamo atbalstu vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem. Pirmkārt, GfW pirkuma brīdī piešķīra vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem salīdzinoši labvēlīgu nodrošinājuma situāciju, un radās šaubas par to, vai šāda nodrošinājuma

situācija patiešām atbilst parastai uzņēmējdarbības praksei. Otrkārt, tika aplēsts, ka par iegādāto misu tika maksāta cena, kas pārsniedza tirgus cenu. Treškārt, tika apšaubīts vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju lēmums neatteikties no saviem prasījumiem brīdī, kad GfW draudēja maksātnespēja, kopā ar WAK lēmumu pakārtot daļu prasījumu un pēc tam no tiem atteikties, kaut gan vīnkopības uzņēmumi un vīna tirgotāji izlēma neatteikties no 90 % atlikušo prasījumu (20 % krājumu vērtības).

VI.2.2.a. Misas iegādes brīdī – nodrošinājuma situācija

- (116) Vācijas iestādes savās piezīmēs ir sniegušas apliecinājumus, ka vienkārša, paplašināta vai pagarināta vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju īpašumtiesību saglabāšana saistībā ar misas iegādi patiešām atbilda parastai uzņēmējdarbības praksei. Tas nozīmē, ka, kaut gan vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem, jo īpaši tiem, uz kuriem attiecas pagarinātā īpašumtiesību saglabāšana, tika radīta salīdzinoši labvēlīga nodrošinājuma situācija, tā bija saskaņā ar parastu uzņēmējdarbības praksi, un nodrošinājuma līmenis nebija lielāks kā tad, ja viņi vienotos ar privātu pircēju.
- (117) Komisija atsauca uz ieteikumiem⁽²⁹⁾, ko Vācijas Vīna darītavu un vīna mazumtirgotāju federācija Trirē, Vācijas Vīna tirgotāju federācija Maincā un Vācijas vīnkopju apvienība Bonnā (*Der Bundesverband der Deutschen Weinkellereien und des Weinfachhandels e.V., Trier, der Bundesverband der Deutschen Weinkommissionäre e.V., Mainz und der Deutsche Weinbauverband e.V., Bonn*) reģistrējušas Vācijas konkurences iestādē (*Bundeskartellamt*) saskaņā ar Likuma pret konkurences ierobežojumiem (*des Gesetzes gegen Wettbewerbsbeschränkungen*)⁽³⁰⁾ 22. panta 3. punkta 2. apakšpunktu. Ieteikumu pirmā redakcija tika reģistrēta 1990. gadā, bet pašreizējā redakcija – 2005. gadā. Šajos ieteikumos tika skaidri norādīts, ka gadījumos, kad preču nodošanas laikā netiek samaksāta pilna pirkuma cena, pārdevējam jā saglabā īpašumtiesības līdz brīdim, kad tiek samaksāta pilna cena. Apskatāmajā gadījumā vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem bija dažāda nodrošinājuma situācija. Maksājumi pilnībā nodrošināti bija tikai tiem, uz kuriem attiecas pagarināta īpašumtiesību saglabāšana. Tas nozīmē, ka vidēji vīnkopības uzņēmumu un vīna tirgotāju nodrošinājuma situācija

⁽²⁹⁾ http://www.doerr-weinkommission.de/fileadmin/user_upload/agb_doerr.pdf.

⁽³⁰⁾ http://www.bundeskartellamt.de/wDeutsch/download/pdf/Merkblaetter/Merkblaetter_deutsch/Konditionenempfehlungen0509.pdf.

nebija tik spēcīga, kā ieteikts iepriekš minētajos ieteikumos. Tāpēc Komisija, atsaucoties uz ieteikumiem un faktisko nodrošinājuma situāciju, pieņem Vācijas iestāžu apliecinājumus par to, ka līdzīga nodrošinājuma situācija kā apskatāmajā gadījumā vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem ir parasta uzņēmējdarbības prakse un ka nodrošinājuma situācija nebija labvēlīgāka, kā būtu saskaņā ar parastu līgumu starp diviem privāttiesību subjektiem, un tāpēc nav uzskatāma par valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

VI.2.2.b. Misas iegādes brīdī – par iegādāto misu samaksātā cena

- (118) Uzsākot procedūras, tika apgalvots, ka cena, ko GfW maksāja par iegādāto misu, pārsniedza tirgus cenu. Kā tirgus cena tika izmantota galda vīna cena, un kā atsaucē cena tika norādīts EUR 0,26 litrā. Vācija savās piezīmēs ir sniegusi būtisku informāciju par GfW uzņēmējdarbības stratēģiju, kas liecina, ka konkrētais tirgus nav parastā galda vīna tirgus un ka GfW stratēģija bija trīskārša. Pirmkārt, iegādāties galda vīna misu, ko izmantot, lai piedalītos ES destilācijas programmā (40 % krājumu). Otrkārt, iegādāties kvalitatīvu misu ar nolūku to pārdot dzirkstošā vīna ražošanai izmantojama kvalitatīva jēlvīna tirgū (60 % krājumu). Treškārt, piedalīties ES uzglabāšanas programmā ar 20 % krājumu, ko pēc tam pārdot dzirkstošā vīna ražošanai. Analizējot, vai divi ražojumi pieder pie viena un tā paša tirgus, Komisija izmanto "Komisijas paziņojumu par attiecīgā tirgus definēšanu Kopienas konkurences tiesību aktu vajadzībām" ⁽³¹⁾. Saskaņā ar paziņojuma 7. punktu "Attiecīgo ražojumu tirgus aptver visus tos ražojumus un/vai pakalpojumus, kurus klients (patērētājs) uzskata par apmaināmiem vai aizvietojamiem no šo ražojumu raksturojuma, cenu un paredzētā lietojuma viedokļa".
- (119) Misa, kas tika iegādāta, lai izmantotu ES destilācijas programmu, protams, pieder parastā galda vīna tirgum. Tomēr par attiecīgo cenu jāpieņem cena, ko samaksāja par vīnu, ko nosūtīja uz destilāciju.
- (120) Tāpat kā visu ierasto lauksaimniecības tirgu intervences pasākumu, arī destilācijas profilakses nolūkā, ko īsteno atbilstīgi Regulas (EEK) Nr. 822/87 38. pantam, galvenais mērķis ir likvidēt vīna tirgū pārmērīgu piedāvājumu, tāpēc šās brīvprātīgās destilācijas cenai jābūt pietiekami augstai, lai motivētu ražotājus nosūtīt vīnu uz destilāciju. Destilācijas pasākuma faktisko gada cenu definēja Padome, nosakot to 65 % apmērā no tā dēvētajās orientējošās cenas.
- (121) Pašu orientējošo cenu Padome noteica vienreiz gadā, un tā tika skaidri noteikta, lai atbalstītu tirgu. Lai tas izdotos, bija jānosaka pietiekami augsta cena. Padomes 1999. gada 19. jūlija Regula (EK) Nr. 1676/1999, ar ko nosaka vīna orientējošo cenu 1999./2000. vīna gadā ⁽³²⁾, noteica dažādu vīna kategoriju orientējošās cenas. All kategorijas (galda baltvīns no *Sylvaner* vai *Müller-Thurgau* tipa šķirņu vīnogām) cena tika noteikta EUR 82,81 hektolitrā, bet AIII (galda baltvīns no *Riesling* tipa šķirņu vīnogām) – EUR 94,57 hektolitrā. Saskaņā ar Komisijas 1999. gada 26. jūlija Regulas (EK) Nr. 1681/1999, ar ko nosaka iepirkuma cenas, atbalstu un dažas citas summas, ko 1999./2000. vīna gadā piemēro intervences pasākumiem vīna nozarē ⁽³³⁾, III pielikumu, precīzā summa, ko maksāja par destilāciju, bija atkarīga no piegādātā vīna spirta tilpumkoncentrācijas procenta, jo cenu par destilācijai profilakses nolūkā paredzētu vīnu (65 % no orientējošās cenas) Komisija togad aprēķināja nevis, pamatojoties uz daudzumu hektolītros, bet spirta tilpumkoncentrācijas vienībām vienā hektolitrā.
- (122) Komisijas galvenā funkcija attiecībā uz vīna destilāciju bija novērtēt faktisko situāciju tirgū un attiecīgi katru gadu katrai dalībvalstij noteikt vīna daudzumu, ko atļauts pieņemt destilācijai profilakses nolūkā. Komisijas 1999. gada 5. novembra Regula (EK) Nr. 2367/1999, kas ievieš profilaktisku destilāciju, kura paredzēta Padomes Regulas (EEK) Nr. 822/87 38. pantā 1999./2000. vīna gadam ⁽³⁴⁾, atļāva Vācijas tirgū destilēt 148 000 hektolītru vīna. Komisijas 2000. gada 14. marta Regula (EK) Nr. 546/2000, ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2367/1999, kas ievieš profilaktisku destilāciju, kura paredzēta Padomes Regulas (EEK) Nr. 822/87 38. pantā 1999./2000. vīna gadam ⁽³⁵⁾, palielināja šo daudzumu līdz 468 000 hektolītru. Regula (EK) Nr. 2367/1999 ierobežoja uz destilāciju nosūtīto vīna daudzumu līdz 40 % no ražošanas apjoma. Pēc Komisijas reģistros ietvertās informācijas Vācijas ražotāji saskaņā ar šo shēmu destilēja apmēram 400 000 hektolītru vīna.
- (123) Pēc Vācijas iestāžu sniegtās informācijas par vīnu, ko nosūtīja uz destilāciju, maksāja EUR 0,50–0,55 litrā. Ņemot vērā iepriekš minēto aprēķināšanas metodi, Komisija uzskata Vācijas iestāžu norādīto cenu par reālistisku.
- (124) Komisija secina, ka ES intervence tirgū attiecībā uz ievērojamu daļu vīna radīja divus atsevišķus tirgus. Vienā no tiem atsaucē cena bija cena, ko maksāja par vīnu, ko nosūtīja uz destilāciju; šajā gadījumā EUR 0,50–0,55 litrā, bet otrā no tiem atsaucē cena bija tirgus cena. Tāpēc vīna cenu EUR 0,26 litrā, kas tika minēta lēmumā par procedūras uzsākšanu, nevar uzskatīt par nosūtīšanai uz destilāciju paredzētās misas attiecīgu atsaucē cenu.

⁽³¹⁾ OV C 372, 9.12.1997., 5. lpp.

⁽³²⁾ OV L 199, 30.7.1999., 7. lpp.

⁽³³⁾ OV L 199, 30.7.1999., 15. lpp.

⁽³⁴⁾ OV L 283, 6.11.1999., 10. lpp.

⁽³⁵⁾ OV L 67, 15.3.2000., 7. lpp.

- (125) Lai noteiktu tās misas attiecīgo tirgu, kas tika iegādāta, lai to pārstrādātu dzirkstošā vīna ražošanai izmantojamā jēlvīnā, vispirms ir jāizvērtē, vai pastāv atsevišķi vīna tirgi un vai GfW iegādātā misa pieder pie tā paša tirgus kā galda vīns. Būs arī jāizlemj, vai kvalitatīvāku vīnu varēja pārdot par augstāku cenu. Komisijas statistikā vienmēr ir norādītas dažādas cenas atkarībā no vīna kvalitātes. Komisijas štata vīna speciālisti apgalvo, ka atšķiras pat dažādu partiju vīna cenas, un pieejamajā statistikā par vīnu ir reģistrētas tikai dažādas kvalitātes vīna vidējās cenas. Faktisko cenu ietekmē vairāki elementi. Nozīmīgākie elementi ir vīna kvalitāte, izturēšanas laiks, reputācija, pieprasījums un spirta tilpumkoncentrācijas vienības/blīvums pēc Eksles skalas. Blīvums pēc Eksles skalas norāda vīnogu gatavības pakāpi un cukura līmeni tajās. Tas ir svarīgs rādītājs, jo nosaka vīna galīgo dabīgo spirta tilpumkoncentrācijas procentu. Vācijas Vīna institūts (*Deutsches Weininstitut*) apgalvo, ka šampanieša/dzirkstošā vīna ražošanai vajadzīgs jēlvīns ar augstu spirta tilpumkoncentrācijas procentu ⁽³⁶⁾.
- (126) Tas pamato Vācijas apgalvojumus, ka misas blīvuma rādītājam pēc Eksles skalas ir jābūt augstākam, ja no tās paredzēts izgatavot dzirkstošo vīnu, nekā tad, ja no tās ir paredzēts izgatavot galda vīnu, un ka par misu ar augstāku blīvuma rādītāju pēc Eksles skalas bija jāveic piemaksa. Tāpēc Komisija pieņem Vācijas argumentus par to, ka pastāv atsevišķi tirgi un ka dzirkstošā vīna ražošanai paredzētās misas cenai bija jābūt augstākai nekā galda vīna ražošanai izmantojamās misas cenai. Rezultātā Komisija arī piekrīt tam, ka iegādes brīdī GfW samaksāto cenu nevar salīdzināt ar galda vīna cenu EUR 0,26 litrā, kā tika darīts, uzsākot procedūru.
- (127) Vācija turpina sniegt informāciju par konkrētajā tirgū, proti, dzirkstošā vīna ražošanai paredzētas kvalitatīvas misas tirgū, sasniedzamo cenu. Saskaņā ar šo informāciju dzirkstošā vīna ražošanai paredzētā jēlvīna tirgū misas, kuras blīvuma rādītājs ir 60 grādi pēc Eksles skalas, pamata cena bija EUR 0,312 litrā. Par katru papildu grādu pēc Eksles skalas (līdz maksimāli 80 grādiem pēc Eksles skalas) maksāja papildu EUR 0,005 litrā. Vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem par viņu piegādāto kvalitatīvo misu, kas bija 60 % no iegādātās misas, maksāja saskaņā ar šādu principu. Turklāt saskaņā ar Vācijas iesniegto Vācijas Vīnkopju apvienības (*Deutsche Weinbauverband*) importa statistiku par 1998.–2001. gadu importētā beztaras baltvīna, kas savas augstās kvalitātes dēļ ir piemērots dzirkstošā vīna ražošanai, tirgus cena bija EUR 0,38 litrā.
- (128) Komisija ir gatava pieņemt Vācijas argumentus par to, ka konkrētā tirgus cena ir apmēram EUR 0,38 litrā, pamatojoties uz savu štata vīna speciālistu informāciju par vīna cenas noteikšanu, Vācijas Vīna institūta (*Deutsches Weininstitut*) sniegto iepriekš minēto informāciju un GfW uzņēmējdarbības plānā ietverto peļņas aprēķinu.
- (129) Vācijas iesniegtajā GfW uzņēmējdarbības plānā redzams, ka misas iegādes brīdī GfW paredzēja, ka varēs nosūtīt 40 % krājumu uz destilāciju profilakses nolūkā par cenu EUR 0,50–0,55 litrā, pārdot 60 % krājumu par cenu EUR 0,375 litrā un par 20 % krājumu paredzēja papildus saņemt ES subsīdiju par vīna uzglabāšanu EUR 0,06 litrā, un pēc gada pārdot šo daļu par EUR 0,375 litrā. Kopā uzņēmums paredzēja, ka pārdos krājumus par vidējo cenu EUR 0,44–0,46 un gūs peļņu EUR 0,06–0,09 litrā. Rezultātā kopējā peļņa būtu apmēram EUR 2,64–3,96 miljoni.
- (130) GfW 1999. gadā nosūtīja 40 % savu krājumu uz destilāciju profilakses nolūkā, par ko saņēma cenu EUR 0,50–0,55 litrā. Cenu krituma dēļ vīna tirgū 1999. gada beigās, ko GfW nebija prognozējis, jo iepriekšējā gadā cenas bija augstākas, GfW nolēma togad nepārdot atlikušos krājumus, bet uzglabāt un pārdot tos 2000. gadā, vai, ja tirgū saglabātos zemas cenas, vēlreiz nosūtīt krājumus uz destilāciju profilakses nolūkā. Šis lēmums pamatojās uz pieņēmumu, ka tiks turpināta destilācijas programma profilakses nolūkā. Tomēr jaunā Regula (EK) Nr. 1493/1999 par vīna tirgus kopīgo organizāciju atcēla destilāciju profilakses nolūkā. Tās vietā tika ieviesta izvēles iespēja: brīvprātīga destilācija, lai apgādātu dzeramā alkohola tirgu. Ieviesto jauno krīzes destilācijas pasākumu var izmantot tikai izņēmuma gadījumos, kad ir tirgus traucējumi. Regulas (EK) Nr. 1493/1999 35. apsvēruma nepārprotami norāda uz destilācijas sistēmas kā pārpalikušās produkcijas mākslīga noieta tirgus radīšanas līdzekļa likvidēšanu. Jaunā regula stājās spēkā 2000. gada 31. jūlijā.
- (131) GfW tas nozīmēja, ka destilācijas pasākumi 2000./2001. vīna gadā bija ievērojami neizdevīgāki kā iepriekšējos gados. Izmantojot destilācijas pasākumu, lai apgādātu dzeramā alkohola tirgu, varēja gūt tikai apmēram pusi no iepriekšējā destilācijas pasākumā gūtās vidējās cenas, kas bija EUR 0,50–0,55 litrā.
- (132) Vācijas iestādes uzskata, ka brīdī, kad GfW nolēma uzglabāt vīnu krājumos, šādu notikumu attīstību nevarēja prognozēt. Savukārt Komisija uzskata, ka šāda notikumu attīstība bija paredzama. Jaunajā vīna tirgus kopīgajā organizācijā tika skaidri norādīts, ka destilācijas sistēma jālikvidē. Tāpēc GfW brīdī, kad tika pieņemts lēmums īstenot otro destilācijas pasākumu, bija jāapzinās, ka destilācijas pasākumi 2000. gada otrajā pusē un vēlāk nepalīdzēs mazināt cenu krituma sekas vīna tirgū.

⁽³⁶⁾ http://www.deutscheweine.de/jcc/Internet-EN/nav/0f2/0f207d71-9ffe-401e-76cd-461d7937aee2&sel_uCon=02a235d6-994d-7017-288b-5952196117f5&uTem=0e3307d7-19ff-e401-e76c-d461d7937aee.

- (133) Tomēr polemika par to, vai GfW bija jāzina par grozījumiem regulā, ir lieka. Iegādes brīdī spēkā esošajā uzņēmējdarbības plānā, pēc kura jāizvērtē GfW kā privāta ieguldītāja rīcība, bija ietverts tikai viens destilācijas pasākums profilakses nolūkā, kas tika realizēts un par ko GfW saņēma EUR 0,50–0,55 litrā. Tajā nebija paredzēts otrs destilācijas pasākums profilakses nolūkā, tāpēc šāda destilācijas pasākuma paredzamā peļņa iegādes brīdī nebija ietverta vispārējā peļņas aprēķinā. Tas nebija paredzēts uzņēmējdarbības plānā, un, kaut gan nav šaubu, ka GfW lēmums pēc tirgus cenu krituma īstenot otru destilācijas pasākumu bija neveiksmīgs, to nevar uzskatīt par valsts atbalstu vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem iegādes brīdī.
- (134) Pamatojoties uz iepriekš minēto, Komisija secina, ka par 1999. gada rudenī iegādāto misu GfW samaksāja tirgus cenu, tāpēc vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem netika piešķirts valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.

VI.2.2.c. Brīdī, kad WAK pakārtoja prasījumus un atteicās no prasījumiem

- (135) Šā lēmuma 114. apsvērumā tika secināts, ka WAK pakārtoja prasījumus un atteicās no prasījumiem tikai sava pašlabuma dēļ un atbilstīgi privāta kreditora kritērijam, tāpēc GfW netika piešķirts valsts atbalsts. Tam, ka WAK lēmums bija izdevīgs vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem, nav nozīmes, jo tas nebija šā lēmuma nolūks, bet tikai sekas WAK darbībām, ko tas veica, lai atgūtu pēc iespējas lielāku savu līdzekļu daļu.
- (136) Komisija secina, ka WAK, pakārtojot savus prasījumus un atsakoties no saviem prasījumiem, nepiešķir vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem valsts atbalstu LESD 107. panta 1. punkta izpratnē.
- (139) No pašreizējā skatupunkta 107. panta 2. punktā, kā arī 3. punkta a), b) un d) apakšpunktā paredzētie atbrīvojumi nav piemērojami, jo attiecīgais atbalsts nav:
- atbalsts, kas veicina ekonomikas attīstību apgabalos, kur dzīves līmenis ir ārkārtīgi zems vai kur valda liels bezdarbs, ne
 - atbalsts, kas veicina kāda svarīga projekta īstenošanu Eiropas kopējās interesēs vai novērš nopietnus traucējumus kādas dalībvalsts tautsaimniecībai, ne
 - atbalsts, kas veicina kultūru un kultūras mantojuma saglabāšanu, ja tāds atbalsts neietekmē tirdzniecības apstākļus un konkurenci Kopienā tiktāl, lai būtu pret-runā kopīgām interesēm.
- (140) Tāpēc vienīgais atbrīvojums, ko, iespējams, varētu piemērot, ir LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktā paredzētais atbrīvojums.
- (141) Atbalsta piešķiršanas brīdī atbalsts primārajiem ražotājiem tika izvērtēts tieši saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu. Saskaņā ar tajā brīdī spēkā esošo praksi atbalstu ieguldījumiem, kredītiem, lopkopības nozarē, ražotāju organizācijām, popularizēšanai un veicināšanai, slimību radītu zaudējumu kompensācijai, apdrošināšanas prēmiju izmaksai un tehniskās palīdzības sniegšanai varēja atzīt par saderīgu ar iekšējo tirgu, ja atbalsts atbilstu noteiktiem kritērijiem. Tomēr attiecīgais atbalsts nepieder ne pie vienas no iepriekš uzskaitītajām atbalsta kategorijām, uz kurām attiecas atbrīvojumi.

VI.3. Atbalsta atzīšana par nelikumīgu atbalstu

- (137) Tā kā atbalsta elements, kas bija ietverts aizdevumā, ko WAK piešķir GfW, tika piešķirts un samaksāts, iepriekš par to nepaziņojot Komisijai, tas ir nelikumīgs Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai⁽³⁷⁾, 1. panta f) punkta izpratnē.
- VI.4. Līguma 107. pantā ietvertie atbrīvojumi attiecībā uz GfW piešķirto aizdevumu
- (138) Tāpēc ir jāpārbauda, vai ir piemērojams kāds no LESD 107. panta 1. punktā paredzētā valsts atbalsta aizlieguma atbrīvojumiem.
- (142) Turklāt Komisija, kas bija nobažījies, vai kāds aspekts nepalik bez uzmanības, pārbaudīja, vai attiecīgajā gadījumā nav piemērojamas pamatnostādnes attiecībā uz grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanu un pārstrukturēšanu. Pirmais nosacījums, kas jāizpilda uzņēmumam, lai saņemtu atbalstu glābšanai vai pārstrukturēšanai, ir tāds, ka tam jābūt uzskatāmam par nonākušu grūtībās Pamatnostādņu par valsts atbalstu grūtībās nonākušu uzņēmumu glābšanai un pārstrukturēšanai⁽³⁸⁾ izpratnē. Komisijas rīcībā esošā informācija nekādi nenorāda, ka uzņēmums būtu uzskatāms par grūtībās nonākušu iepriekš minēto pamatnostādņu izpratnē atbalsta piešķiršanas brīdī. GfW nonāca grūtībās tikai pēc gada, kad tirgū iestājās lejuplīde.

⁽³⁷⁾ OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.

⁽³⁸⁾ OV, C 288, 9.10.1999., 2. lpp.

(143) Jebkurā gadījumā Komisija vēlas uzsvērt, ka, lai īstenotu pienākumu sadarboties ar Komisiju, attiecīgajai dalībvalstij jāiesniedz visi pierādījumi, kas pēc to būtības ļautu šai iestādei pārbaudīt, vai ir ievēroti tās atkāpes nosacījumi, ko dalībvalsts ir lūgusi izmantot⁽³⁹⁾. Attiecīgajā gadījumā Vācijas iestādes nekad nav lūgušas piemērot pamatnostādnes par glābšanu un pārstrukturēšanu un nav sniegušas nekādus dokumentus, kas ļautu Komisijai novērtēt datus šo pamatnostādņu izpratnē; Vācijas iestādes nav arī sniegušas nekādu dokumentāciju, kas ļautu Komisijai novērtēt, vai atbalsts nepieder pie kādas citas 126. punktā minētās ar iekšējo tirgu saderīga atbalsta kategorijas, neraugoties uz informāciju, ko Komisija sniedza lēmuma par izmeklēšanas procedūras uzsākšanu 44. punktā.

(144) Atbalsta pasākumi, kuru saderība ir jānovērtē tieši saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu, ir jāvērtē ierobežojoši. Ir skaidri jāpierāda, ka atbalsta pasākuma pozitīvā ietekme ir lielāka nekā kaitējums, ko atbalsts varētu radīt konkurencei un iekšējā tirgus pareizai darbībai. Vienpusējus valsts atbalsta pasākumus, kas ir paredzēti tikai tam, lai uzlabotu ražotāju finansiālo situāciju, bet nekādi neveicina nozares attīstību, nevar uzskatīt par šiem kritērijiem atbilstošiem, tāpēc tie ir darbības atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

(145) Iepriekš minēto iemeslu dēļ GfW piešķirtais atbalsts kā aizdevuma elements neatbilst nevienam no 107. panta 3. punktā minētajiem iespējamiem atbrīvojumiem. Tāpēc tas ir atbalsts, kas nav saderīgs ar iekšējo tirgu.

(146) Nekādi citi izņēmumi saskaņā ar LESD 107. panta 3. punkta c) apakšpunktu nav piemērojami.

VII. SECINĀJUMI

(147) Iepriekš minēto iemeslu dēļ Komisija uzskata, ka GfW piešķirto aizdevumu nevar uzskatīt par saderīgu ar iekšējo tirgu. Komisija arī uzskata, ka Vācija šo pasākumu ir īstenojusi nelikumīgi.

(148) Iepriekš minēto iemeslu dēļ Komisija uzskata, ka vēlāk īstenotā prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem un turpmākiem procentu maksājumiem nav valsts atbalsts ne uzņēmumam GfW, ne vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem.

(149) Iepriekš minēto iemeslu dēļ Komisija uzskata, ka misas iegāde tika veikta par tirgus cenām un saskaņā ar vispārpieņemtu uzņēmējdarbības praksi, tāpēc nav valsts atbalsts vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem.

(150) Ja nelikumīgi piešķirts valsts atbalsts tiek atzīts par nesaderīgu ar iekšējo tirgu, šādu atbalstu parasti atgūst no saņēmēja, lai pēc iespējas atjaunotu to konkurences pozīciju, kāda bija pirms atbalsta piešķiršanas.

(151) Tā kā GfW nav tiesību pārņēmēja, atgūšana saskaņā ar pastāvīgo judikatūru⁽⁴⁰⁾ nav iespējama.

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Valsts atbalsts, kas ir vienāds ar starpību starp GfW izsniegtajam aizdevumam piemēroto procentu likmi un tirgus procentu likmes un tās riska prēmijas summu, kas būtu bijusi jāpiemēro aizdevumam, un ko Vācija, pārkāpjot Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta 3. punktu, ir nelikumīgi piešķirusi uzņēmumam *Gesellschaft für Weinabsatz Pfalz GmbH*, ir nesaderīgs ar iekšējo tirgu.

2. pants

WAK īstenotā prasījumu pakārtošana un atteikšanās no prasījumiem nav atbalsts GfW vai vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta izpratnē.

3. pants

Misas iegādes darījums, ko 1999. gadā veica GfW, nav atbalsts vīnkopības uzņēmumiem un vīna tirgotājiem Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta izpratnē.

4. pants

Vācijai nav no atbalsta saņēmēja jāatgūst 1. pantā minētais atbalsts, jo atbalsta saņēmējs ir maksātspējīgs, likvidēts un svītrots no uzņēmumu reģistra, un tam nav tiesību pārņēmēja.

5. pants

Šis lēmums ir adresēts Vācijas Federatīvajai Republikai.

Briselē, 2011. gada 29. jūnijā

Komisijas vārdā –
Komisijas loceklis
Dacian CIOLOȘ

⁽³⁹⁾ PIT, 15.6.2005., *Regione autonoma della Sardegna*/Komisija, T-171/02, ECR. II-2123, 129. punkts.

⁽⁴⁰⁾ EKT, 2.7.2002., Komisija pret Spāniju (*Magfesa*), C 499/99, ECR I-6031.